

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaka

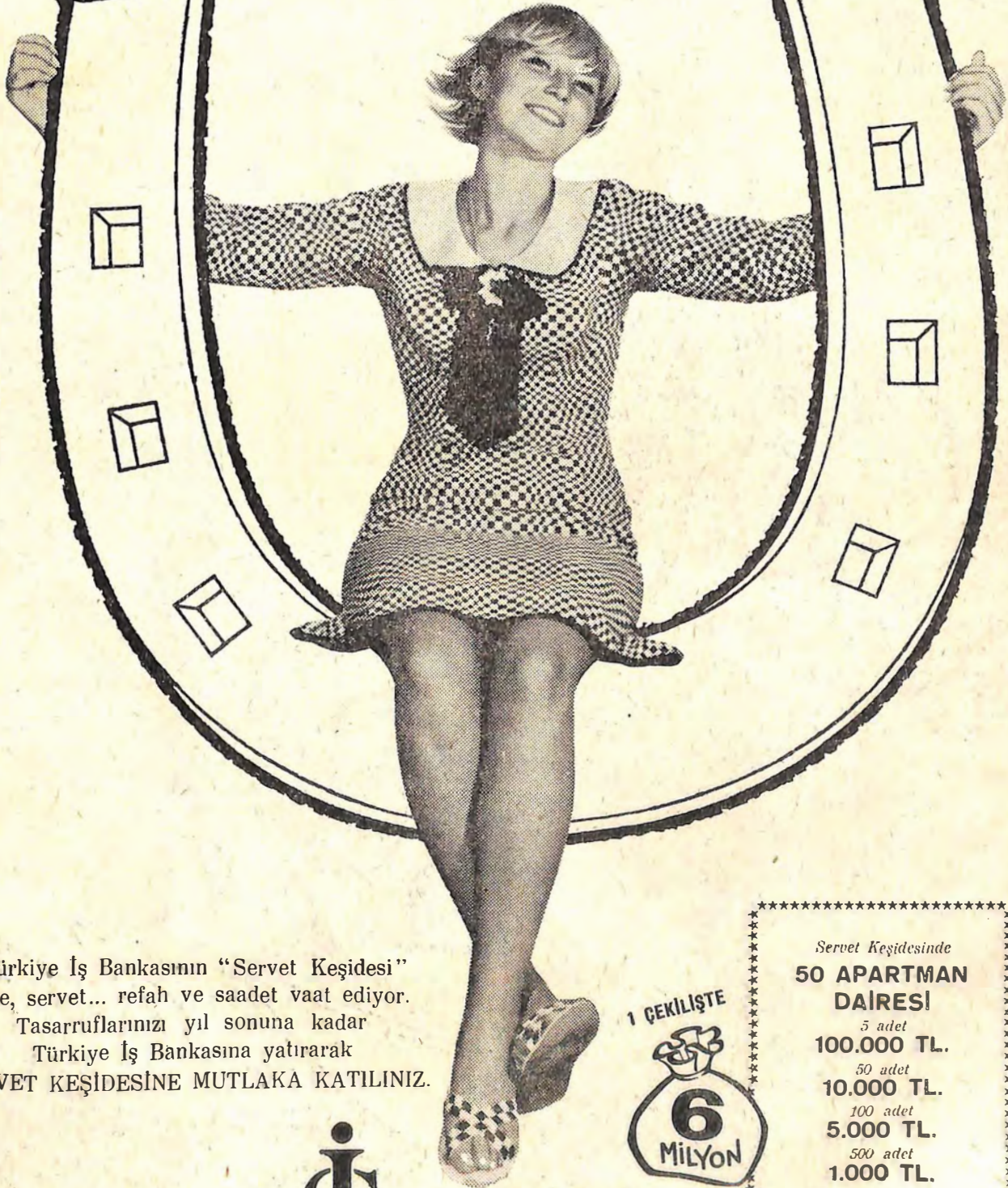
Demirel: «Korkusuz yaşanan
bir memleket olacağız» dedi.

Eşkiya — Ferman Demirel'in, dağlar bizindir!

servet keşidesi'NDE

TALİHİNİZ AÇIK OLSUN...

Türkiye İş Bankasının "Servet Keşidesi"
size, servet... refah ve saadet vaat ediyor.
Tasarruflarınızı yıl sonuna kadar
Türkiye İş Bankasına yatırarak
SERVET KEŞİDESİNE MUTLAKA KATILINIZ.

TÜRKİYE

BANKASI

1 ÇEKİLİŞTE

Servet Keşidesinde
**50 APARTMAN
DAİRESİ**

5 adet
100.000 TL.

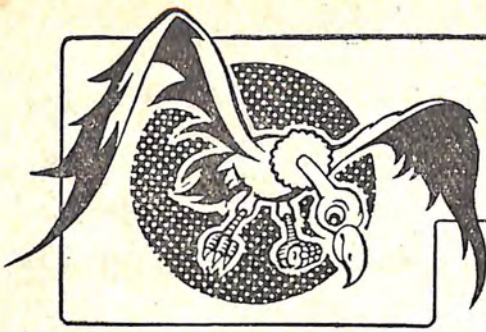
50 adet
10.000 TL.

100 adet
5.000 TL.

500 adet
1.000 TL.

ayrıca 15 000 adet
para ikramiyesi

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 11 Sayı: 42 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 12 Ekim 1966

Bir kayıp,

BİR duygu vardır, büyük, kutsal bir duygu ki, tartışılmaz. Adı, vatanseverliktir.

«Ben senden bilgiliyim» diyebiliriz. «Sen benden kuvvetlisin» diyebiliriz. Gençlik, güzellik, zekâ.. Biraz Tanrı, biraz insanın kendi çabası, kişiye üstünlük sağlar. Ama vatanseverlik böyle mi? Kimse kimseye «Ben senden daha vatanseverim» diyemez. Kol gücünden kafa gücüne kadar hiçbir güç!

Bu konuda, kasasına dayanan zenginle kesesine bile dayanamayan fakir eşittir.

Osmanlı İmparatorluğu niçin battı? İttihatçıların vatanseverliğinden şüphe edilir mi? Sadrazam Talât Paşa, elbet Başbakan İsmet Paşa kadar vatanseverdi. Enver Paşa da Mustafa Kemal Paşa kadar.

Ne oldu?... Birinciler vatani batmaktan kurtaramadı. İkincilerse, batmış bir imparatorlukta bağımsız bir Türkiye Cumhuriyeti yarattılar.

O başarısızlıkla bu başarının nedenini «vatanseverlik» duygusunda bulamayız.

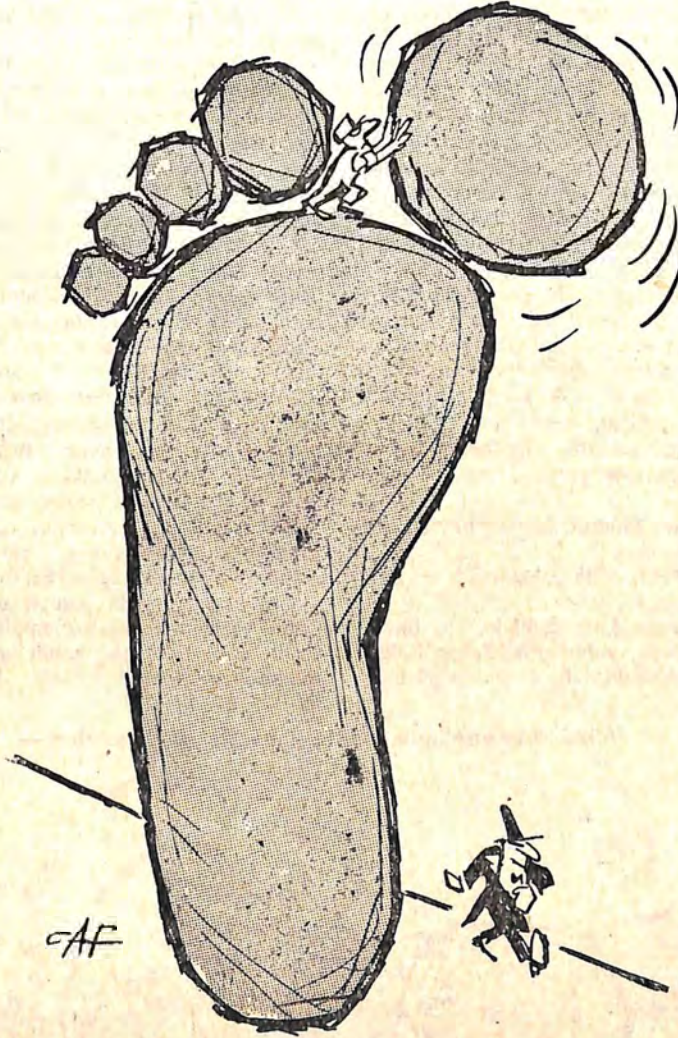
Biz, sayın Süleyman Demirel, A.P. Genel Başkanı olunca sevinmiştik; Halkın gönül verdiği büyük partinin yönetimi, kimliğine güvenilir bir yetişkin adamın eline geçtiği için. Köyde doğmuş, büyümüştü. Teknik Üniversitede okumuş, Amerika'da olgunlaşmıştı. Devlet Su İşlerini kurmuş, dakika atlamaz bir saat şaşmazlığıyla işletmişti ve kırk yaşındaydı. Yıllar boyu yarınlara bakan bir yaşta...

Bu yepyeni politikacı tipi, Büyük Millet Meclisi dışından «İnönü'yü düşürecek» dedi, düşürdü. «Tek başına, A.P.'ye iktidarı kazandıracağım» dedi, kazandırdı. Hem de hiç bir partiye şans üstünlüğü umdurmayan bu seçim kanunu ile...

Onu sevdik. Seviyecek bir başka adamdı çünkü... Onu tuttuk. Başarısını istiyorduk çünkü...

O muvaffak olursa, sayın İsmet Paşamız, sayın Osman Bölükbaşı, sayın Alpaslan Türkeş, sayın Meh-

Yalınayak yürüyüşler devam ediyor!

Yazısız

met Ali Aybar sevinmezler mi?

Demirel, daha iktidar kolтуğuna oturur oturmaz, sayın Ekrem Alican, en iyi duyguların cömertliğiyle, kanatlarını niçin A.P. iktidarına açtı?

Birkaç hırçın çevrenin dışında herkes memnundu sonuçtan. Yeni Başbakan ümitlerin adamıydı...

Ümitlerin adamı sayın Demirel ne yaptı?...

Türkiye tarihinin başarılar ve başarısızlıklar tablosuna sırt çevirecek, kendi partisini bile şaşırtan bir meçhuller hükümeti kurdu: Yazımıza başlarken özetlediğimiz «vatanseverlik» duygusuna dayanarak!

Aldanmanın acı kırıklığı içinde söylüelim: Şimdi, bu güvendiğimiz ve hâlâ güvenmek istediğimiz Başbakan, kendi kendisiyle çelişme i-

bir kazanç!

çindedir. Bakınız, bir Enerji Bakanı var: Deriner... Milletvekili değildir bu adam. Süleyman bey onu Meclis dışından kabineye almıştır. Niçin?

Bunun bir tek niçini var: Kendisine teslim edeceği vazifede onun bilgisine, tecrübesine, başarısına güveniyordu.

Pekiiii, Enerji Bakanlığı bilgi, tecrübe, başarı ister de başka Bakanlıklar istemez mi?... Çok sayabilirim ama, en turfandasını söyleyim: Ticaret Bakanlığı!

Memleket düzeyinde bir hoşnutsuzluk havası esiyor: İşçiler yürüyor, öğrenciler yürüyor, talebe başkanından Diyanet İşleri Başkanına kadar, her ağız, bütün sorumluluk duygularını çiğneyerek demeçler veriyor, bildiriler yayınlıyor...

Elbet çoğu plânlı kıskırtmalardır bunların. Ama devlet adamı odur ki, üstüne yürüyene ilk adım atılırken, bir ay sonra boyun eğip durduracağı bu yürüyüşü, devlet otoritesini çiğnetmeden, bir saat sonra durdurur...

Suudi Arabistan Kralının İstanbul ziyaretinde cuma namazını bile protokola koydurarak, kırk iki yıllık lâik Türkiye Cumhuriyetinde «Selâmlık resm-i âlisi» yaptırılar, hiçbir siyasi başarı kazanmış olamazlar. Bundan cesaret alan yobaz «Ahlâk bozukluğunu önlemek için» tek çare gösterir: Hilâfet!... Ve milli bütünlüğümüzü, özbe öz Türk Alevileri inkâr ederek ikiye bölen İbrahim El-malı, hiçbir Şeyhülislâmın göze almadığı bir azgınlıkla «Salyalı dillerin koparılacağını» söyler!

Demirel, iktidar kolтуğunda daha bir yılı doldurmadan basını kaybetti, Üniversiteyi kaybetti, aydınları kaybetti.

Şimdi neyi kaybediyor, bilir misiniz? Cehaleti!

Sayın Demirel bu son kaybın ne büyük kazanç olduğunu, dilerim ki benim kadar sevinerek anlarsın!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Türkiye'de sekiz milyon göz hastası var. — Gazeteler —

İSLÂH VE İFLÂH T.A.Ş.

ADNAN VELİ

YAZIHANENİN kapısı hafifçe vuruldu. İçeride, telefonla konuşan adam, ahizeyi eliyle kapatarak:

— Giriniz, dedi.

Kapı açıldı. Oldukça hırpanî kılıklı, kara kuru, saçları dağınık, traşı uzamış, otuz yaşlarında bir adam girdi içeriye. Sağ elini, karnının hizasından çenesine doğru kaldırarak, bir temennâ etti:

— Beyim, dedi. Kusura bakmayın, sizi rahatsız ettim.

Telefonla konuşan adam, odadan içeri girene:

— Bir dakika müsaade edin, dedikten sonra tekrar konuşmasına devam etti:

— Evet kardeşim. Tabii öyle olacak. Hiç şüphe yok... Evet... Gelecek bir defa, görüşelim. Hay hay kardeşim... Ücret dolgundur canım. Peki, anladım. O hususu merak etmeyin. Bekliyorum. Akşam saat beşe kadar buradayım. Şirketin müdürü Cevdet diye sorarsınız. Benim odamı gösterirler. Olur kardeşim, olur... Gülegüle...

Telefonu kapattı. Sonra, içeriye giren adama döndü:

— Buyurun, dedi. Bir şey mi istediniz?

Adam, avucunun içindeki gazete parçasını okumaya çalışarak:

— Beyim, dedi. İslâh ve İflâh Türk Anonim Şirketi burası mı?

— Evet, burası... Buyurun...

Öteki, ezile büzüle konuşmasına devam etti:

— Çok sayın bayım! Gazetede bir ilânınız var sizin. Personel alacağız diye ilân etmişsiniz.

— Evet, ettik.

— Ben, personel olmaya geldim beyim.

Masada oturan, karşısındakini tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra:

— Peki, dedi. Şu İskemleyle otur bakalım.

— Oturayım bey abl...

— Adın nedir senin?

— Benim esas adım Niyazi'dir. Velâkin Şehremlî'nde bana, Dum-dum Kurşunu Yandım Allah Niyazi derler.

— Ne iş yaparsın sen?

— Ne iş mi? Her bir işi yaparım evel Allah... Siz, esas ne iş için personel arıyorsunuz?

— Gazetede ilânda bellirmiştik. Yumruğu sıkı, gözü pek, zekâsı az çok gelişmiş, ırıl kıyım, tecrübelli personele ihtiyaç var, demiştik.

— Orasını anladık da, yanıyla ne işde kullanacaksınız demiye getiriyorum abicim.

— Bedenî mücadele konusunda kullanacağız.

— Kusura bakma bey abl, edebiyat lûgatından yana biraz noksanlığımız vardır. Bedenî mücadele demek, ne demiye geliyor yâni?

— Senin anlayacağın, döğüş etme mânâsına geliyor!

— Haa, öyle söylenene... Benim esas zenaatım de odur zaten...

— Şimdiye kadar hiç döğüş ettin mi?

4

— Sorar mısın be kardeşim? Daha geçen hafta Bulgar Osman'ı hastanelik ettik de, Müdüriyet hâlâ peşimizde. Bu Osman dedikleri Zümbülbebek tohumu, Şehremlî'ne gelip de nefes satmaya kalkmış. Dediklerine göre de, iki falçata varmış üzerinde. Ulan Şehremlî'nde yabancıya nefes sattırılar mı be? Biz eşek başı mıyız bu mahallede? O Bulgar Osman dedikleri at sineğini, Hınzır Kâmil'le beraber garajın köşesinde kıştırınca, daha herif elini falçatasına atmadan, çenesine iki tane aparküt yerleştirerekten, mesire hasırı gibi seriverdik kaldırımın üzerine... Ondan sonrasını, ne sen sor, ne ben söyleyeyim. Vur Allah vur'la başladık, Hicazkârî kürdili ile bitirdik. Herif bizden da yağı yedikçe, han keçesi gibi, tozuttukça tozuttu. Ondan sonrasını da gazeteler yazmış, oradan okuduk.

Şirket Müdürü hayran hayran dinliyordu onu.

— Peki, polis yakalamadı mı siz?

— Polis falcı değil ki, bizi bilsin. Şahit çok, şuhut yok. Zaten Bulgar Osman'ın da daha önceden görmüş-

lüğü yoktur bizi. Yediği dayakla, onbeş gün esbabı istirahat eder, olur biter.

Müdür, gülümsemiye başlamıştı:

— Daha önceden sabıkan var mı senin? dedi.

— Cenabı Allahın bildiğini kuldane saklıyayım bey abi? Var... Üç beş sâbıkamız var, Allaha şükür!

— Ne suçtan?

— Bir seferinde, Ayıp Sokağın 23 numarasındaki Erkek Eleni'yi kabaşından şişlemiştim, üç ay yattım. Bir seferinde, yeni yetişme polislerden Sümdük Süreyya'yı iyice bir gavgav edip, tabancasını almaktan dört buçuk ay'ım vardır. Bir seferinde Kukureççi Arap Kâzım'ı hoşaf etmekten iki ay yedim. Bir seferinde, Nurhayat mahallesindeki Somyalı Nezahat'in göbeğinde altı kol iskambil oynarken, kocası bastı bizi. Herife iki tane uçlama yaptım, yedi ay da oradan yedim. Bir de, Ahırkapı'lı Çerkes Avnî'nin sol gözünü, yüzde altmış beş rüyetten mahrum bırakarak gayri kabili şifadır raporundan, 165 günüm vardır. Daha bazı ufak tefek vukuatımız vardır ama, bir insan kendi kendini methederek iftihar etmekle hiçbir

yakışık almadığına binaen, hepsini anlatmaya ne hacet var bey abi?

Şirket Müdürü Cevdet, memnurluğunu belli etmemeye çalışarak:

— Siz, bize yarıyacak bir eleman olabilirsiniz, dedi. Gelgelelim, işin başka bir yönü de vardır. Bizim sana vereceğimiz vazifelerden sonra, polise yakalandığın takdirde, mesuliyeti kendi üzerine alacaksın. Yani, ne kadar sıkıştırılırsa sıkıştırırsınlar, ağızından bir şey kaçırmıyacaksın!

— O işden yana hiçbir korkun olmasın abicim. Ben, daha küçük yaşta iken, bizim tarafta Tatar Güzeli Sulhiye'nin öldürüldüğü vakitte, polis beni üç gün üç gece, don yağında kaynatılmış gürgen sopası ile semirttiği halde, gık çıkmadı ağızımdan. Karakol dayağı, bize kahvaltılık bile olmaz. Neden dersen, benim derilerim, esasında, eski zaman adamlarının karagöz yaptıkları deve derisinden de kalındır. O bakımdan göynünü selbes tut. Sonracığıma, bizim polisin bütün zekâve'i ihbar üzerine kurulmuştur. İhbar olmayınca, gerisine boş ver. Hani bazı masalar vardır Müdüriyette, bilir misin? Cinayet Masası, Hırsızlık Masası filân diyerekten... Bu masaların hepsi de nane şekeridir. Duvarın içine ferahlık versin diye...

Şirketin Müdürü Cevdet, bu adamın işe yarayacağına kanaat getiriyordu. Yandım Allah Niyazi, İslâh ve İflâh T.A.Ş. ne müracaat edenlerin sekizincisiydi. Bunların içinde ancak beş tanesi işe yarar gibiydi. Müdür, Niyazi'ye:

— Sizin yapacağınız görevleri, bunların şeklini yarın daha serbesiçe görüşürüz, dedi. Yalnız sen 800 lira aylıkla kiraladığımızı şimdiden haber verebilirsin. Bir kaç güne kadar da vazifene başlayacaksın. Yarın öğleden sonra bana uğra, mukaveleyi imzalayalım...

Niyazi pek sevindi bu habere. Müdürün yanına gelip elini öpmek istedi. Fakat Cevdet çekti elini:

— Yarın görüşelim, yarın, dedi. Nüfus kâğıdını yanına al da gel. İnşallah bu işbirliğinden hayırlı neticeler doğar...

— Başüstüne abicim.

Tekrar temennâ ederek, iki büküm odadan dışarıya çıktı.

Müdür, bir gün içinde alınan bu sonuçtan çok memnun kalmıştı. Niyazi dışarı çıktıktan sonra, o da çekmecedan bir kâğıt alıp, bir kaç gün sonra gazetelere verilecek olan ilânın müsveddesini hazırlamaya başladı:

İLÂN

«Son zamanlarda, memleketimizde belirli bir hal alan zararlı faaliyetler, günden güne genişlemektedir. Demokratik idarenin müsamahasından cesaret alan bazı kimseler, halkı, durumun acasına tedirgin eden bu faaliyetleriyle, memleket birliğini ve bütünlüğünü zedeleme yoluna girmişlerdir. Büyüklerimiz, her geçen gün sinirlerini bozan ve yurt hizmetindeki çalışmalarını engelleyen bu gibi faaliyetleri önlemek amacıyla, «İslâh ve İflâh T.A.Ş.» a-

İnönü, yaş gününde eşi ile dansetti. — Gazeteler —

— Politika bu: Kimi çalar, kimi oynar!

diyla tescil edilen yeni bir müesse-
se kurulmuştur.

Müessesemiz, büyüklerimizin mu-
zur telâkki ettikleri sağcı, solcu ve
nurlu nursuz kişileri, gizlice bir yer-
de kıstırıp adamakıllı döğmek, ge-
rekirse kafasını patlatmak, kaburga-
sını çatlatmak gibi milli hizmetleri,
tecrübeli elemanları sayesinde ve
muayyen bir ücret karşılığında ye-
rine getirecektir.

Bundan böyle, kanunlarımızın
boşluklarından faydalanmak sure-
tiyle muzur faaliyette bulunan kim-
seler, dayak yoluyla ıslâh ve ıflâh
edilebilecektir.

Memleket ihtiyaçlarından doğan
müessesemiz, yurtsever politikacıla-
rın hizmetinde çalışmaktan şeref
duyacağı gibi, memleketin selâmeti-
ne de bekçilik etmiş olacaktır.

Bu itibarla, zararlı telâkki ettik-
leri kimseleri döğdürmek ve sindir-
mek isteyenlerin şirketimize başvur-
maları menfaatleri icabındandır. Dö-
ğülen şahsın şikâyetine rağmen, fa-
illerin asla ele geçmeyeceklerini de
müessesemiz garanti etmektedir. Bu
konuda yapılacak hizmet için, mu-
ayyen bir târife mevcut olmayıp,
döğülecek şahsın önemine göre, pa-
zarlık usulüyle sipariş alınmaktadır.

Bundan böyle, zararlı saydıkları
kimseleri gizlice ve garantili bir şe-
kilde döğdürmek isteyenlerin, Şirke-
timize başvurarak, sadece isim bil-
dirmeleri yeterlidir. Elimizde mev-
cut tecrübeli muştacılar, mandepsi-
ciler, üç kâğıtçılar, söğüşçüler, lüp-
çüler, tırnakçılar ve diğer teknik
elemanlar, büyüklerimizin normal
bir ücret karşılığında isteklerini ye-
rine getirmeye âmedirler.

İsteklilerin, aşağıdaki adrese mek-
tup veya telefonla başvurmaları, ay-
rıca hizmet ücretini peşin ödemele-
ri gerekmektedir. Hizmet, gizlice
ifa edileceği için, adam döğdürmek
istiyenlerin adlarının hiçbir suretle
açıklanmayacağı da, şirketimizce ga-
ranti edilmektedir.

Politikacıların ve diğer yurtsever-
lerin siparişlerini beklediğimizi say-
gı ile bildiririz.

İslâh ve ıflâh T.A.Ş.

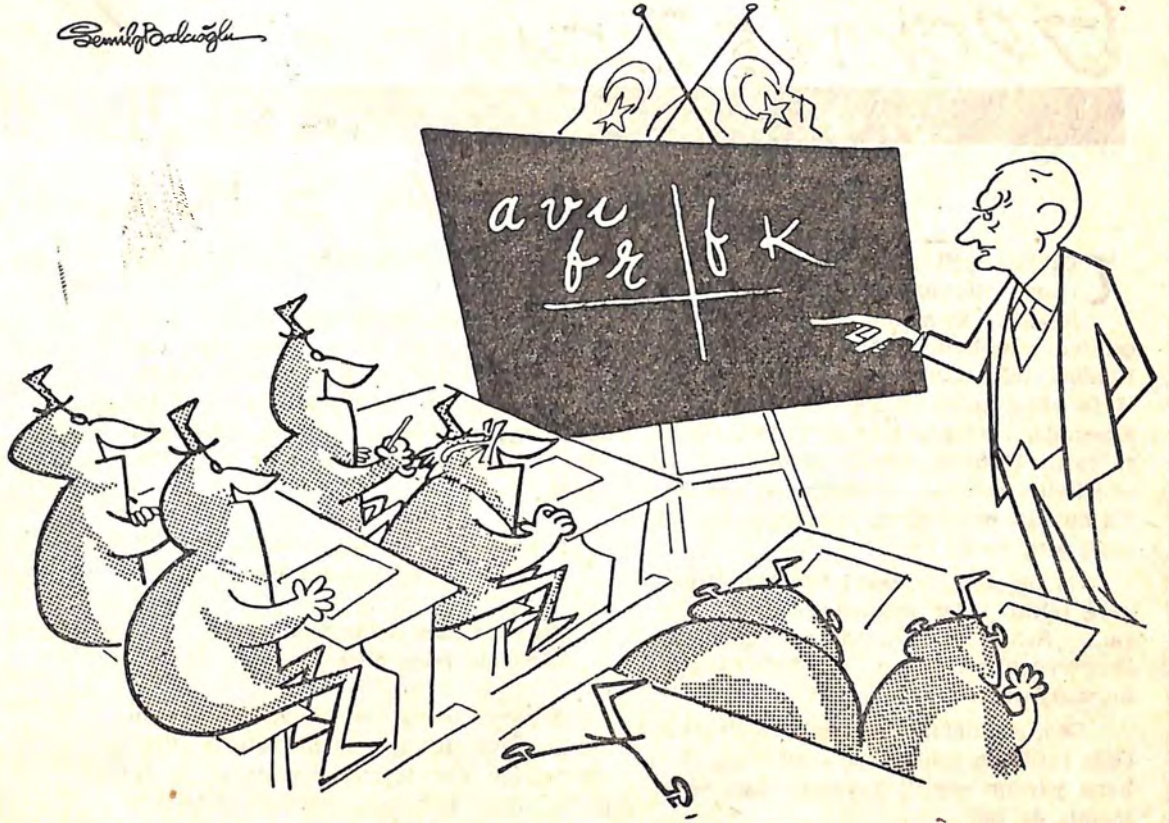
Şirketin Müdürü Cevdet, ilân müs-
veddesini bitirdikten sonra, cebin-
den Yeniharman paketini çıkarıp bir
cıgara yaktı ve kendi kendine mırıl-
dandı:

— Bırakmıyacağız azizim, bu
memleketi it kopuk guruhuna bırak-
mıyacağız. Demokrasi fazilettir!

Adnan VELİ

İlköğretim Haftası kutlandı.. — Gazeteler —

Semih Balıoğlu

Yazısız

Parti partiye vuranda,
Meclis gümbür gümbürlenir!
Kavgaya ara verende,
Meclis gümbür gümbürlenir!

Millete nutuk söylenir!

Gümbürtü

— Kôroğlu'nun dilinden —

Bay Ecevit'in dolması,
Ortanın solu olması!
Güleğ'in saç, baş yolması,
Meclisi güm güm gümletir,
Feyzioğlu'nu söyletir!

İktidar kendin öğende,
Gensorular bekleyende,
Mebus mebusu döğende,
Meclis gümbür gümbürlenir!

Millete nutuk söylenir!

Yeni seçim yasasından,
Millî artık tasasından,
Hamido'nun nârasından,
Meclis gümbür gümbürlenir!

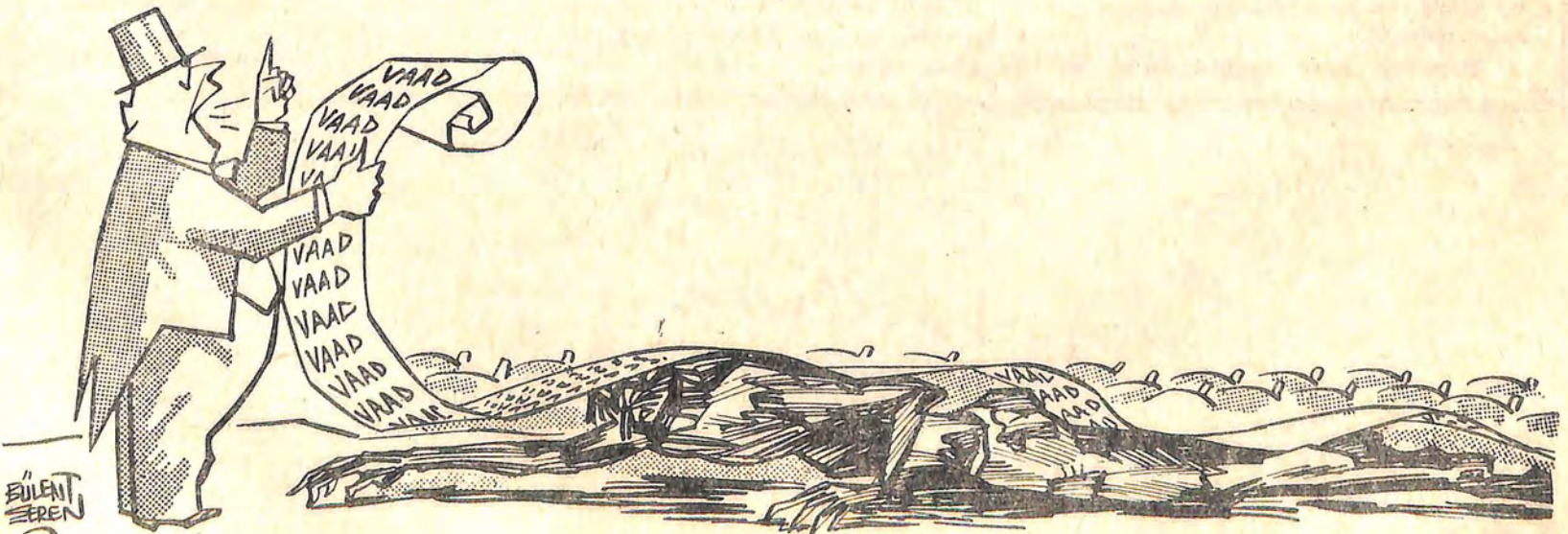
Millete nutuk söylenir!

Kırat durmadan eşinir,
Sadettin Bilgiç kaşınır,
Demir Süleyman düşünür,
Meclis gümbür gümbürlenir!

Millete nutuk söylenir!

Fikret YILMAZ

Deprem bölgesinde durum:

— Ört ki ölem!

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

ESKİ AŞKLAR

TUHAF değil mi, mahallemizin en choppa güzelleri Pamuk Hafız'ın kızlarıydı. Şişmandı, beyazdı, siyah çember sakallıydı Pamuk Hafız. Adı mı? Kendisi bile unutmuştu belki. Pamuk Hafız diye çağırırdı herkes. Bizim evin sırasında, bostanlara karşıydı evi. Üç kızı vardı Hafız'ın, birbirinden güzel, birbirinden yosma, birbirinden oynak... En büyüğü belki yirmi yaşındaydı, en küçüğü altı, yedi...

En büyüğü ile Savni bey kırıştırdı, gece bütün evler uykuya daldıktan sonra... Sakın aklınıza bir şey gelmesin: Pencereden pencereye bir fısıldaşmaydı bu kırıştırma!

Ben, en küçüğü Zeynep'le sevişirdim. Öğle tatilinde saklambaç oynarken, hep bana yardım ederdi Zeynep... İşte sevişmemiz de bu!

Birkaç yıl geçti aradan. Kuzguncuk'ta, Alyans İzzailit mektebine gitmeğe başladım. Babam bir eşek almıştı bana. Sabahları, Çayır kahvecisi getirirdi kapımızın önüne. Ben eşeğin sırtında, o yaya, Beylerbeyi'nden Kuzguncuk'a giderdik. Yaşım mı? Oniki, onüç... İşte o günlerde, yine bir komşu kızına gönül verdim: Fahriye Abla'ya...

Fahriye Abla benden büyüktü epeyce. Onaltı, onyediydi yaşı... Sarılır sarılır öperdi beni:

— Sen niye öpmüyorsun beni Ziya, diye!

İçimi eriten bu öpücükleri çok sonra anladım: Hiç de ablaca değildi!

Bugünkü anlamı ile aşkı tadan yoktu benim çocukluğumda. Fenerbahçe'de faytonlar tur yaparken, yanyana gelince, birinden öbürüne bir pembe mektup atılırdı ancak!

Siyah yapraklar içinde bir memnu meyvaydı kadın, ben onaltı, onyediydi, onsekiz yaşındayken...

Cemil Paşa Gülhane Parkını açtıktan sonra, beli, kalçayı belirten sarma çarşaf- lar içinde onu daha yakından ve daha sa- hiden tanıdık!

Hepimizin birer sevgilisi vardı: Or-

han Seyfi'nin, Enis Behiç'in, İdris Sa- bih'in, benim...

İdris Sabih, adı unutulmuş bir şairi- mizdir. Genç öldü. Ama, kendisinden da- ha genç ölen bir kardeşi vardır: Çanak- kale'ye gömülen... Bir şeker bayramı sa- bahı almışlardı bu acı haberi. Onun için yazdığı ağıttan hâlâ mısralar var ezbe- rimde:

El fitra verdi, sen canını verdin,
Ne acı bir Şeker Bayramı yaptık!..

Kaşından daha çok bıyığın yokken,
Döğüşün yeleli arslanlar gibi!

Akşama doğru, feslerimiz kalıplı, pan- tolonlarımız ütülü, iskarpinlerimiz cilâlı, ellerimizde altın topuzlu bastonlar, üç ar- kadaş, dört arkadaş, İstanbul güzelleri- nin toplandığı bu büyük parka gider, pe- çe altından bir gülücükle bahtiyar olmak için, saatlerce, yüz yıllık ağaçların boy attığı yollarda dolaşırdık.

Kadıköy, Moda, İstanbul'dan yarım yüzyıl ilerideydi. Beyoğlu'nu unutmaya- lım. Eski Bonmarşe Pasajı, aşıkların göz- göze gelebildikleri bir mutlu geçitti bizim gençliğimizde...

Yaz günleri sık sık Ömer Seyfettin'e, Ali Canip'e, şair Salih Zeki'ye misafir gi- derdim. Biri Kalamış'ta otururdu, biri Fe- neryolu'nda, biri de Kadıköy'ünde. Ak- şamları Moda kıyılarında gezmeğe çıkar- dık. Gece yaralarına kadar sürerdi bu gez- meler... Uzaktan uzağa sevgililer edinir- dik bu yaz saatlerinde: Sarışın sevgililer, kumral sevgililer, esmer sevgililer. Gözler birbirine takılırdı her geçişte... Bazı, bir sıcak gülüş olurdu bu bakış, sabahlara kadar, yalnız yatakta uykuları kaçıran...

Bir gece, içlerinden bir tanesiyle ko- nuştum bunların. Tutuk, ürkek, yürek çırp- tısına benzer sözlerle...

Sonra, bu konuşmalar sıklaştı. Sonra, karanlık gecelerde yanyana, elele gezme- ler başladı...

Karanlık yollarda, avuçlarımızın sıca- ğı birbirine geçerek dolaşıyorduk, hiçbir şey konuşmadan...

Bir gün, Büyük Ada'ya gitmek için sözleştiydik. Herkesten uzak, başbaşa ka- lacaktık akşama kadar...

Ben, Kadıköy'e uğrayan bir vapura bindim Köprü'den. Baktım, tek tük yol- cular arasında bekliyor. Peçesini, şöyle çapkınca yana atmış.. İki bal damlası gözleri tatlı tatlı güldü.

Türk Yurdu'ndan bir altın almıştım o hafta çıkan şiirim için.

İspilândit'te öğle yemeği yedik cesur kahkahalarla gülererek. Belki onbeş kuruş verdim iki yemeğe, belki yirmi...

Sonra, bir arabaya bindik: Ver elini Viranbağ!... Orada, iki şişe buzlu bira aç- tı garson... Sarhoştuk. Biranın değil, sa- adetin sarhoşu!

Bir renkli akşam başlamıştı ufuklar- da: Pembenin, turuncunun, eflâtunun ka- rıştığı bir renkli akşam...

Sonra?... Atlar koştu, tekerlekler dön- dü ve bir de iskeleye geldik ki, son vapur, arkada köpükten beyaz bir yol çizerek uzaklaşıyor.

Öylesine şaşırmışız ki, kanotye şap- kalı, kıranta bir Rum, ürkünmeden yanı- mıza yaklaştı:

— Bir oda ister misiniz?

Bilmem «isteriz» dedik mi? Onu söy- leyecek gücümüz bile yoktu.

İhtiyar Rum önde, biz arkada yürü- dük. Nizam Caddesine doğru...

Yokuşta, çamlığa gömülmüş bir kü- çük evdi gittiğimiz yer. Belki de kendi evi idi. Bahçe üstü bir odaya girdik: Sa- rı, piring topuzlu siyah bir karyola, bir sedirdi odanın eşyası.

Tatlı gülüşlü bir yaşlı kadın, bir gaz lâmbası, bir kutu kibrit ve iki bardakla bir sürahi su koydu, beyaz fisto örtülü masanın üstüne...

Sonra, yavaşça kapıyı çekip çıktı ya- nımızdan...

Ömrümde ilk defa bir genç kızla bir odada kalıyordum!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yazısız

— Ay şuna bak, şuna... Mini etek modasına uymuş!...

PAZARTESİ

Kabine

Varto'lular, Ulaştırma Bakanına:

— İstifaaa!... İstifaaa!... diye bağırılmışlar.

Öğrenciler, aynı cıglığı Milli Eğitim Bakanı için atıyorlar:

— İstifaaa!... İstifaaa!...

Anlaşıldı: Süleyman Demirel'in aylardan beri bir türlü değiştiremediği Bakanları birer birer vatandaşlar değiştirecekler.

SALI

Giren var mıydı?

Yeni alınan bir kararla, taşıra otobüsleri şehir içine giremeyeceklermiş.

Şaşılacak şey, şimdiye kadar giriyorlar mıydı ki?... Kimi «Ya Allah!» deyip gaza bastı mı bir hendeğe uçuyordu, kimi bir göle dalıyordu. Uçacak, dalacak yer bulamıyanlar da karşıdan gelen başka bir taşıta tosluyordu!

Kaçta kaç gideceği şehiri bulup da içine girebiliyordu ki?

ÇARŞAMBA

Meşhur hikâye

Satır: «C.H.P.'de aşırı uçlar atılmalı» demiş.

Ayol zaten yıllardır kırpıla kırpıla C.H.P. Nasreddin Hoca'nın kuşuna döndü. Birazcık daha kırpılırsa korkarız koscoca C.H.P.'den sadece eli satırlı bir önü kalacak!

PERŞEMBE

Ya gerisi?

Allah razı olsun. Sağlık Bakanlığından: Aramış, taramış izlerini bulduklarından edindiği bilgilere göre bir rapor hazırlamış. Bu rapordan anlı-

yoruz ki, doktorlarımızın beşte biri yurt dışında!

Kalan dördünün nerede, ne iş yaptığını da sevabımıza biz söyleyelim: Efendim, kimisi radyoda şarkı söylüyor, kimisi politikacılık ediyor, kimisi de Marmara ve Ege kıyılarındaki turistik otel kuruyor!

CUMA

Va mı?

Telefonda: «Ben Siirtliyem. Van'a gidem dedim. Bilet istirem. Gelim alam mı?» diye Siirtli şivesi ile Türk Hava Yollarından bilet ayırtmak isteyen Ulaştırma Bakanına, görevli memur, bilet olduğu halde «yok» demiş.

Şimdi Bakanı mı tebrik etmeli, memuru mu?... Aslında ikisi de görevini yapmış. Bakan, taşralı bir vatandaş gibi konuşmuş. O vatandaş gibi konuşunca memur da «bilet yok» deyivermiş...

Söyleyin kuzum: Memleketimizde taşralı vatandaşa ne vardır?... Su mu? Işık mı? Doktor mu? Ebe mi? Okul mu?...

İnanmazsanız Demirel'e sorun:

— Va mı?

CUMARTESİ

Davet

Zeki Müren, dünya boks şampiyonu Mehmet Ali Clay'ı evine misafir edecekmiş. Kıbar bir cömertlikle:

— Yatak odam onun, diyor...

Ehl-i dil bir karıkoca, bir-

biri ile âdeta kıskançlık kavgası edercesine atıldılar:

— Çocukcağız sokak ortasında bırakacak değiliz ya, bizim yatak odamız da onun!

PAZAR

Devlet kuşu

Bugün pazar, hikâye günü. Anlatayım:

Bir ayı, bir öküz, bir eşek dağlarda başbaşa dolaşıp dururken birbirlerine rastlarlar. Şuradan buradan konuşurlarken söz döner dolaşır, şehirlerle ve şehirlerde yaşayan insanlara gelir. Ayı:

— Aralarına bir kere girmiştim, der. Aman birader, girdiğime gireceğime bin pişman oldum. Burnuma halka takıp sokaklarda oynattılar. Tef çalıp parsa topladılar. Onlar utanmadı, ben utandım şu ayılığım!

Öküz:

— Ben de çok çektim, der, kağı dediler, koştular yollara. Saban dediler, sürdüler tarlalara... İflâhım kesildi insanoglunun elinden...

Bakarlar, eşekte ses yok.

— Sen hiç inmedin mi şehre, diye sorarlar.

Hazin hazin başını sallar:

— İnmez olur muyum hiç!

— E, başına hiçbir şey gelmedi mi?

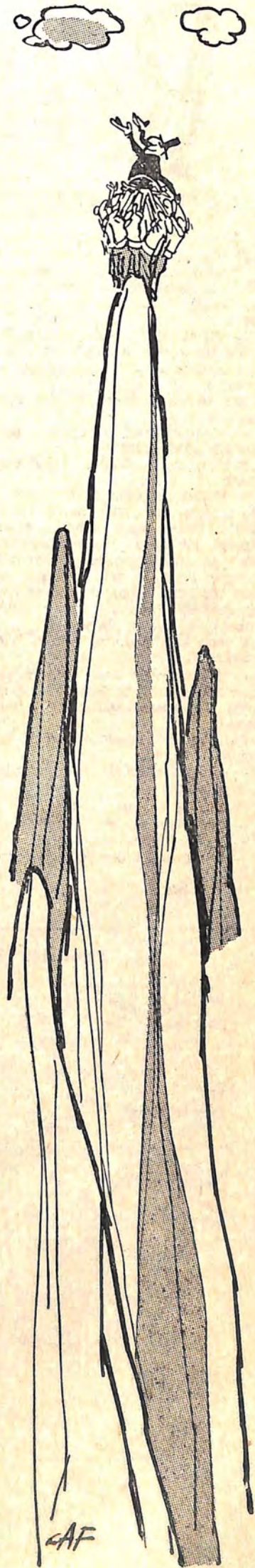
— Bir eşek şehre iner de başına birşey gelmez olur mu?... Geldii... Karşıda bir kalabalık görmüştüm. Sokuldum yanlarına. Bir de baktım ki, herifin biri kürsüye çıkmış bar bar bağırıyor. Aşka geldim ben de bağırıyaya başladım. Galiba sesim çok beğenildi...

Eşek susmuştu. Sordular:

— Sonra?

— Sonrasını anlatamam:

Suç olur belki!

Köylünün su derdi elbirliğiyle halledilecek... — Gazeteler —

Rapor

Vedat Saygel

Aklı, konsültasyonda kalan doktor:

— Arkadaşlar, dedi. Tıp tarihinde eşine rastlanmamış bir olayla karşı karşıya bulunuyoruz. Bu meseleyi aydınlatmak için ya bu ölüyü büyük şehirlerinizdeki tam teşekküllü hastanelerden birine göndermeliyiz, ya da yabancı otoritelerden birini yurdumuza davet etmeliyiz!

Genç asistan:

— Canım, dedi, devleti yeni masraflara sokmanın ne gereği var? Zaten mesele yarı yarıya aydınlanmış durumda...

— Evet, evet, diye söze karıştı dahiliyeci. Adamın öldüğü, şüphe götürmez bir gerçek. Geriye iki ihtimal kalıyor. Birincisi, intihar etmesi, ikincisi de eceli ile ölmüş olması... Fakat yüzünün rengine bakılırsa, bu bir zehirlenme de olabilir!

Kısa boylu, kır saçlı uzman atıldı:

— Bakın, bunu hiç düşünmemiştik. Ortaya atılan yeni fikrin ışığı altında, meseleye bir kere daha titizlikle eğilmeliyiz arkadaşlar.

Dokuzu birden masanın üstüne titizlikle eğildiler.

— Benziyor, dedi biri.

— Yediği bir şeyden zehirlenmiş olmalı!

— Belki kalaysız tencerede pişirmişlerdir yemeği...

— Belki...

— Zehirleyici bilinen neler var başka?...

— Ohoo, memleketimizde zehirleyici madde mi aranır? Hamdolsun dondurmadan lâhmâcuna kadar ne varsa dikkat etmeden yedin mi, kaşla göz arasında götürür insanı!

Uzmanlardan biri:

— İnsaf edin arkadaşlar, dedi. Zavalının aklıktan avırtıları çökmüş. Sebep başka olmalı!

Ölütün yüzünde, uzmanların çırpınışları ile alay edercesine bir tebessüm vardı. Kupkuru masanın üstünde, ömrü boyunca hasretini duyduğu huzura ilk defa kavuşmuş gibiydi. Dahiliyeci:

— Zavallı, dedi, şu mideye bakın ne kadar küçülmüş!

En yaşlı arkadaşları:

— Bu bir bulmaca oldu beyler, dedi. Barsaklar hiç kullanılmamış olduğu için, ölümle ilgisi yok. Böbrekler, ölümde rol oynamamış. Kalb, demir gibi, mide tertemiz, apandisit, damar sertliği yok, ama adamağız ölüvermiş!

Nisaiyeci:

— Elbisesinin ceplerini araştıralım, dedi. Belki işimizi kolaylaştıracak bir şeyler bulabiliriz.

Karıştırdılar, sadece eski püskü bir nüfus cüzdanı buldular. Sayfalar göz gezdirenlerden biri:

— Şuraya bakın, dedi, şuraya...

İşaret edilen yere dokuz baş birden uzanıp, dokuz ağız birden, uzun bir «Aaaa» çekti:

— Aaaa, Varto'luymuş!

Bir süre ne söyleyeceklerini şaşırıyorlar. Sonra en yaşlıları, Savcılıktan gelen yazıyı önüne çekti ve altına şu notu ekledi:

«Yukarda adı ve soyadı yazılı vatandaşın durumu komisyonumuzca incelenmiş, ve deprem felâketinden kurtulmuş bir Varto'lu olduğu anlaşılmıştır. Bu şartlar altında kendisinin, ölümünden çok, bugüne kadar nasıl yaşadığı tababetçe incelenmeye değer bir mucize görülmüştür. Bu hususun araştırılması için cese-din Üniversiteye gönderilmesini ve alınacak sonucun kuruluşa bildirilmesini saygılarımızla rica ederiz.»

Vedat SAYGEL

MASANIN çevresinde dokuzu da kafa kafaya vermiş, ama saatlerdir bir sonuca varamamışlardı. Mortoloji mütehassısı saçsız başını sıvazlarken sıkıntılı bir sesle:

— Yirmi yıllık meslek hayatımda, böyle bir olayla ilk defa karşılaşıyorum, dedi. Hayret edilecek bir durum!

Bir başkası, hemen kendisini onayladı:

— Çok haklısınız. Gerçekten şaşmamak elde değil!

Bakteriolog, onlardan daha bezgindi:

— Bizim halkımız böyledir işte... Ne yaşayışı yaşayıştı, ne ölümü ölümü!... Be mübarek adam, madem ölmeyi bir kere aklına koydun, «Ben, şu şu sebeplerden dolayı ölüyorum» diye bir not bıraksan da hem biz ölüm sebebini bulmak için uğraşmasak, hem sen rahat rahat mezarında yatsan olmaz mı?

Uzman kalabalığının içinden, başka biri söze karıştı:

— Kendi nasıl olsa gidiyor ya, maksadı geride kalanları uğraştırmak! Bu konuda sizin fikirleriniz hocam?...

Aklı, bir konsültasyona takılı kalan hoca sığdı:

— Anlıyamadım... Ne buyurdunuz efendim?

Dahiliyeci boynunu büktü:

— Şey sayın hocam.. Ölmüş!

— Ya!... Ölüm sebebi?...

— Şimdi onu bulmaya çalışıyoruz hocam!

Genç asistan:

— Bir kere öldüğünü keşsettik ya, gerisi kolay, dedi.

Nisaiyeci kızdı:

— Kolaysa bir zahmet buluver de, hepimiz kurtulalım. Sabahtan beri milleti ne diye uğraştırıp duruyorsun?

Masanın üstünde yeniden kafa kafaya verdiler. Ütü, kartvizitlere sığmayan bir mütehassıs:

— Pes birader, pes, dedi. Şu herifin çıkardığı zorluk ne insanlığa sığar, ne ilme...

Saçsız başı pırıl pırıl parlayan biri söze karıştı:

— Canım neden kendimizi üzüp duruyoruz? Ölmüş işte! Elimizden bir şey gelir mi? «Vefatı dolayısıyla yeniden hayata kavuşması tıbben ve ilmen mümkün değildir!» diye bir rapor tanzim ederiz, olur biter!

— Bunu Savcılık da biliyor kardeşim, dedi ünlü profesör. Bu adamın tekrar canlanıp canlanmayacağını değil, ölüm sebebini soruyorlar bizden.

Boşveroloji mütehassısı fikrini açıkladı:

— Akla yatkın güzel bir ölüm sebebi bulmalıyız.

Yanımdaki:

— Evet, dedi. Meselâ bir kazaya kurban gitmiş olabilir.

Arkadaşları itiraz etti:

— Kazaya kurban gitse, şurasında burasında ezik, kırık gibi bir şeyler olması gerekirdi.

— Kaza değil ama, intihar olabilir.

Yüksek tahsilini ileri ülkelerin birinde yapmış olan uzman,

Demirel: «Sokak devri kapandı» dedi. — Gazeteler —

Çöpçü — Alamam, sokak devri kapandı gayri!

İki genel müdür bir yapıda!

Devlet Operasıyla, Devlet Tiyatrosu nice sene çekiştikten sonra, ince yerinden koptu. Ah o güzelim, o zarifim balerinler, şimdi hukuken, e-vet hukuken, Operaya bağlı!... Operanın başında, Aydın Gün var artık. Sarışın, yeşil gözlü Azra Gün'ün kocası. Azra Gün... La Traviata, lâlâ lâlâ lâlâ... Nasıl, görür gibi oluyor musunuz?... Devlet Tiyatrosu da, hâlâ, kopmaz bağlarla, Cüneyt Gökçer'e bağlı! Bir Talleyrand'a bir de İnönü'ye benzetiyorum, Cüneyt Gökçer'i. Talleyrand, ihtilâl dahil, yedi hükümet atlatmış, İnönü de hepimizi!... Ortamımızda nasıl üç gül bir yerde bitebiliyor şaşıyorum. Her şey teklife yatkın bizim ortamda, tek lider, tek parti, tek gül. Çoğalınca olmuyor!

Partiler çoğaldı da n'oldu? Ha? Devlet Tiyatrosu ve Operasında iki genel müdür oldu da, n'oldu?... Söyliyeim n'oldu:

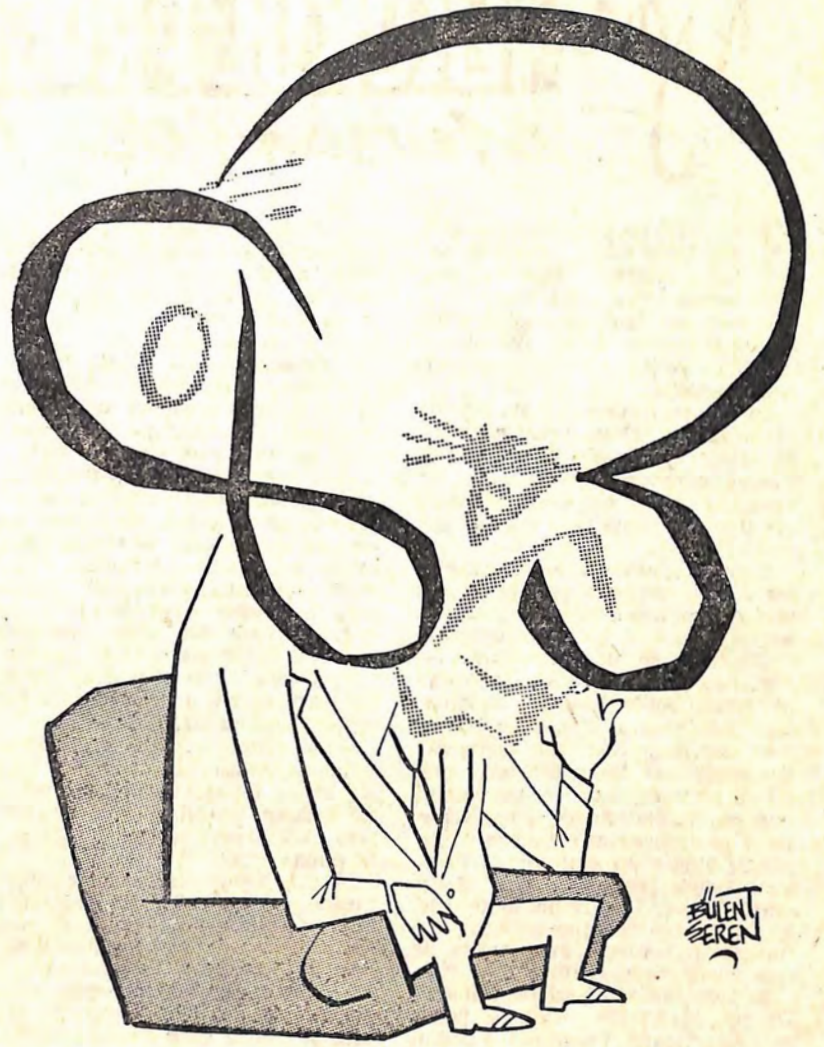
İkisi de kendilerine birer oda seçtiler. Aydın Gün daha mütevazisini. Cüneyt daha genişini. Cüneyt, Aydın Gün'ün odasının önünden geçmemek için, dehlizlerden, sofalardan, kuytulardan, köşelerden, sahnelerin arkasından dolandı. İkisi de odaların

üzerine bir «Genel Müdür» yazdırdılar, beyaz üstüne siyah. O kadar mı?... O kadar!

Nedense, her Milli Eğitim Bakanı, önceden sertleşir sonradan yumuşar. Kime karşı mı? Cüneyt Gökçer'e! Yarım düzine Bakan işittim. Hep, daha altlarındaki koltuk ısınmadan, ünlü sanatkar için:

— «İlk işim onu oradan atmak olacak» demiştir, kendisine küfe küfe şikâyet taşıyan şikâyetçilere!

İkinci işi de, Cüneyt'i sınıksı yerinde tutmak olur. Nedense, koltuğu onu, o koltuğu iltınca, ikinci işi daha önemli gözüktür kendisine. Cüneyt gitsin demiyorum. Neden gitsin?... Gidenlerin yerine gelenleri gördük ahbablar, görmedik mi?... Her seferinde hikâye bu. Ha gitti, ha gidecek, ha gidecek, ha gitti, ve Cüneyt, kafasında, yaldızlı karton dan kiral taçları, plastik vücudunda abanoz kadifeden prens kıyafetleri, etrafında bir saray dolusu kurtizan, dimdik yerinde... Yalnız, o güzelim, o zarifim balerinler, Operaya artık bağımsız Operaya bağlı hukuken!... Hu-ku-ken!... Şimcik n'apacağız?

— Ah felek, ah... Senden başka yaş'a bastıran yok beni!..

Hanım sultanın kükremesi!

Fena oluyor hanım sultanların kükremesi...

Ve hanım sultan kükredi inceden: — «Tabii dayak yer... İyi yazan dayak yemez, kötü yazan dayak yer!...»

Demokrasinin o kadar ilerisini kimse görmemiş ama, ileri demokrasimizde, şimdi buymuş tedip yolu!

Hanım sultan gene kükredi, azıcık daha hırçın:

— «Doğru yazın sizi tutalım, yalan yazarsanız...»

Boynumuz kıldan incedi hep böyle hanım sultanların karşısında. Onların düdüğünün öttüğünü görmüş-tük hep, ikbalde de, tersinde de. Bizim düdüğümüz doğuştan tıkanık, fabrikasyon hatâsından!

— «Doğrunun ölçüsü nedir, eğrinin ne?» dedik, yalvarmaklı.

Bir hanım sultan bir böceğe nasıl bakarsa baktı, baktı, baktı ve son derece küçümser:

— «O çok uzun hikâye» dedi.

Çok uzun hikâye hanım sultan, fazla uzun sürdü bence de!

Hanım sultanın adı, bayan Halil İmre'ydı. Hatırlarsınız, D.P. günlerinde Bütçe Komisyonu başkanlığı yapmıştı hanı... İşte o Halil İmre...

Dedim ya, doğuştan tıkanık bizim düdüğümüz fabrikasyon hatâsından, biz dediğim basın... Onları do-

ğuştan öttü! Şu 15 sene zarfında, herkes giyindi, herkes soyundu, herkes dizkapağını açtı, herkes kafa kapamını kapattı, mücevherlendi, kürklendi, arabalandı, yollandı, makamlandı, saltanatlandı. Biz, fikir işçileri neyse o kaldık: Oklava gibi çıplak, süngü gibi sivri, Dral dedenin, üstelik ötmeyen düdüğü gibi yalnız!

Gün geldi, düdüğü tırlı, karşımıza geçti fiyaka söktü:

— «Ah, bu akşam, viskimi içmedim, kafam hâlâ karmakarışık» diye...

Boğazımız bütün kuruluklarla kuru, yutkunduk!

Gün geldi, geçti şamar oğlanı karşımıza:

— «Birader, politika ayrı bir bilim ister» dedi. Kılıardan ince boynumuzu büktük.

Gün geldi, geçti karşımıza bir zorba:

— «Kaderinin sahibi benim» dedi. Nezaketten elinden kaderimizi kaçırmadı!

Şimdi de, hanım sultanlar, başlarında yeni taçlarla bize:

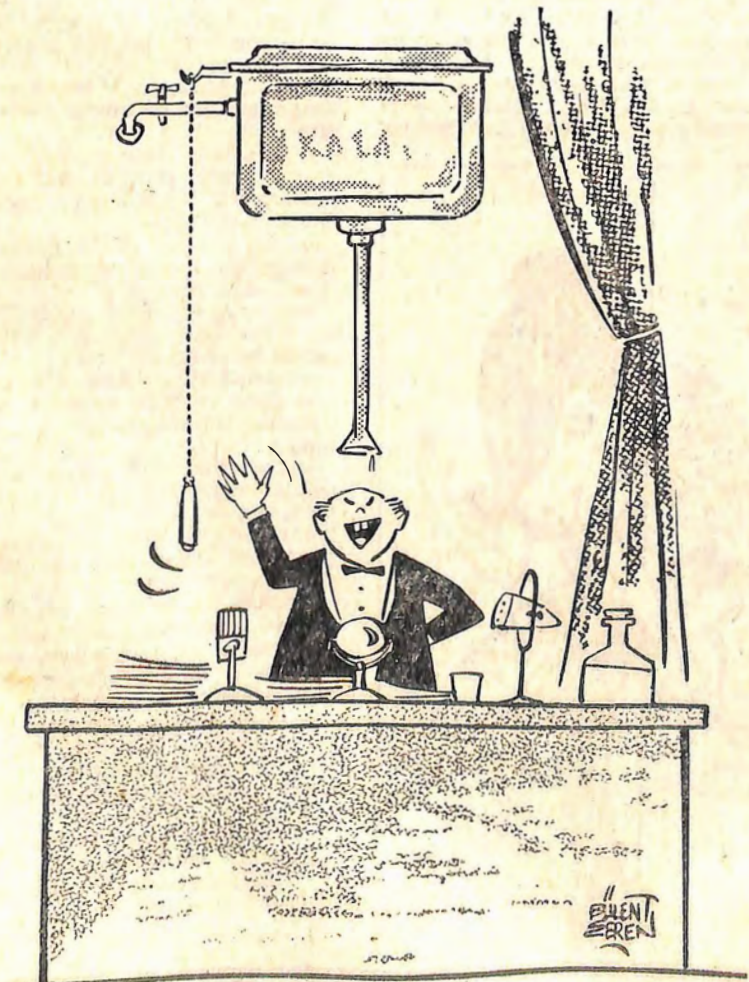
— «İyi yazarsan dayak yemezsin» diye teminat verecek ha?...

Hakkın var Emre hemşire: Hikâye çok uzun... Fazla uzun. Kısaltsak artık!

Nimet ARZIK

Kore'de bir muhalif milletvekili, Bakanlara insan pisliği attı..

— Gazeteler —

Tedbir!

Yeni İLKOKUL PROGRAMI

Muzafer İzgi

BUNDAN on yıl evvel Türkiye'ye, Ankara'dan bir eğitim uzmanı gelmiş... Gezmış, tozmuş, yemiş, içmiş. Giderken: — Ben size yeni bir ilkokul programı gönderirim, demiş. Bizimkiler: — Hay Allah razı olsun, demişler, sevine oynaya...

Bu uzman, oturmuş Amerika'da masa başına, almış yazı makinesini önüne, dökmüş döküştürmüş, yazmış yazıştırmış... On yıllık bir rötardan sonra bu yeni «Taslak Program» Türkiye'ye çıkmış gelmiş...

Bizim çok akıllı Talim Terbiyeciler de, bu uzmanın yazdığı bizim bünyemize, bizim iktisadi yapımıza uygun mudur, değil midir demeksiniz, —belki de hiç okumadan— hemen paçaları sıvamışlar, Ankara'ya ilköğretim müfettişlerini toplamışlar.. Her nasılsa, içlerinden bir tanesi, bir gece vakti can sıkıntısını gidermek için bu taslak programı lütfen okumuş. İşte bu adam, yurdun çeşitli yerlerinden gelen ilköğretim müfettişlerini bir odaya toplayarak, günde iki saat olmak üzere yeni taslak programı bir haftada öğretivermiş. İlköğretim müfettişleri de, Ankara'da öğrendiklerini, bulundukları yerdeki öğretmenlere üç gün içinde öğretiverdiler...

Ben de, bu seminerlere katılarak üç gün içerisinde, koskoca üçyüz sayfalık Taslak Program'ı yaladım yuttum. Hem öyle yaladım yuttum ki, şu anda o Amerika'lı eğitim uzmanı benim yanımda kaç paralık adam... Seminerde konuşan ilköğretim müfettişi:

— Arkadaşlar, bu yeni taslak, bol araç ister, bol gerek ister, bol kitap ister...

— Aman müfettiş bey, bizim çocuklar daha doğru dürüst yüzde otuz zamlı okul kitaplarını alamıyorlar...

— Alırlar efendim, alırlar... Üç ansiklopedi, bir elektrik kutusu, bir buhar makinası, bir gravazant hal-kası, bir iskelet, birkaç harita, para mı yâni bunlar?...

— Para değil efendim, pul...

— Çocuklar, artık bilgiyi kendisi öğrenecek, öğretmenin sınıfta varlığıyla yokluğu arasında hiçbir fark olmayacak. Sınıfta gruplar yapılacak, Ateş grubu, Savaş grubu, Kelebek grubu, Gelincik grubu... Bu gruplar, birer başkan seçecek, dersin sorularını hazırlayacak, aralarında bu sorular paylaşılacak ve dört koldan şehire dağılınacak... Edindikleri bilgileri gruplarına aktaracaklar, sonra grup bir rapor hazırlayacak, baş gruba verecek. Baş grup, raporları toplayacak, bir genel rapor hazırlayacak. Genel rapor sınıfta okunacak, tartışılacak, neticede sınıfça bir rapor hazırlanacak...

— Efendim, çocuğa valinin ödevlerini öğretmek için ne lüzum var bu kadar telâşa, dolambaçlı yollarla? Çalışsınlar, gelsinler, sınıfta öğretmen kaldırsın sorsun. Netice aynı olmaz mı?

— Olur, olur ama, taslak program ne olacak? Vallahi onu bunu bilmem arkadaşlar, yukarının emri kesin. Bu program uygulanacak, hem de bütün ayrıntılarıyla...

— Aman efendim, etmeyin, eylemeyin, çift öğretim yapıyoruz, bu yeni programa göre birinci grup sabahleyin sekizde girecek, öğle ikide çıkacak. İkinci grup, ikide girecek, gece sekizde çıkacak. Hem sınıflar, grup yapmağa müsait değil. Sıralar bu şekilde bile almıyor çocukları. Yarısı ayakta...

— Yâni yapmayalım mı arkadaşlar? Gelişmemiş bir ülkemiz, fakiriz, aramız yok, sınıfımız dar diye uygulamayalım mı bu programı? Neyi bekliyoruz?? Kurtuluş Savaşına girerken Atatürk'ün nesi vardı?

Ooo, işin içine vatan, millet, bayrak sözü girince akan sular durur...

— Müfettiş bey, siz bu yeni programın daha verimli olduğuna inanıyor musunuz?

— İnanırım, inanmam, o benim bileceğim şey. Bakanlık emir vermiş ya, siz ona bakın. Hem haberi-niz olsun arkadaşlar, tez günden ders planlarını isterim.

Toplantıdan sonra yeni program gereğince planlarımızı hazırlamağa koyulduk. Efendim, hangi grup, hangi gün, hangi saatte, hangi bilgiler için, nereye gidecek, ne kadar zaman orada kalacak ve grubun o-raya gitmesinden maksat, amaç ne olacak?

Yazdık da yazdık... Dersin konusu gübre... Ateş grubu ahırlara gidecek, tetik edecek, Savaş grubu, dünyada kaç çeşit gübre varsa tel-grafla telefonla Almanya'dan Amerika'dan özel ulakla istetip getirecek, Kelebek grubu, sınıfa canlı bir inek getirerek, arkadaşlarına gübrenin çıkışını ve yere dökülüşünü gösterecek, Gelincik grubu, veterineri bir arabaya bindirip sınıfa getirecek ve gübre konusunda nutuk çektirecek, Çalışkan grubu, sınıfı bir baş-tan bir başa kaplayan koca bir gübre koleksiyonu yapıp sergi açacak, Uçak grubu, bir otobüs kiralayarak arkadaşlarını gübrelenmiş ve gübrelenmemiş tarlaları yerinde göstermek için otuz kilometre ötedeki Kayırlı köyüne götürececek, Elmas grubu, Ankara'daki gübre mütehassıslarıyla ilgi kurup yıllık gübre istih-salimizi ve tüketimimizi raporlayacak, Asker grubu, Doğu Anadolu'dan bir ton tezек getirterek sınıf arkadaşlarına dağıtacak ve bu tezекlerin öğrenci evlerinde yakılışına bizzat nezaret edecek, İzci grubu, gübrenin tarihçesini hazırlamak üzere Ankara Ziraat Fakültesiyle temasa geçip bir bülten hazırlayacak,

Yavrukurt grubu, Gübre adlı bir du-var gazetesi çıkaracak...

Yeni program, plânların çocukların görebileceği yerlere asılmasını emrettiği için, sınıf duvarlarını, koridorları, müdür odasının duvarlarını, hademe odasının duvarlarını programlarla, plânlarla doldurduk. Oralar almadı, tavanlara astık... Müdürümüz:

— Allah razı olsun şu yeni programdan, ben de şu duvarları nereden para bulup badana ettireceğim diye düşünüp duruyordum, dedi.

Ama, esas biz eşeğin büyüdüntü a-hırda unuttuğumuz. Okulun açıldığı gün, sınıfta gruplar yapmak için dünyanın en ünlü mühendislerine, mimarlarına ve iskâncılarına taş çıkartacak şekilde çalıştık... Sıraları ardarda koyduk olmadı, sırt sırta koyduk olmadı, yanyana koyduk olmadı... İmkânsız, grup teşkil edemiyorduk. Koştuk müdüre:

— Aman müdür bey, sınıfa grup teşkil edemiyoruz... Vallahi, galiba tatbik edemeyeceğiz bu yeni programı...

— Ne demek kardeşim, tatbik edemeyeceğiz ne demek? Herkes bilir ki, gübre hayvan tersidir. Ama, buna öğretmen sınıfta hayvan tersidir der de işin içinden çıkarsa, o zaman Bakanlık anamızı ağılatır... Dolambaçlı yollardan, binbir dereden su getirerek gübreye ters diyeceksin ki, yeni program uygulanmış olsun... Ne ise, gelin bakalım benimle!...

Sınıfa gittik. — Gecekondu değil ki, istediğin gibi sıkıştırırsın, dedi müdür. Durdu, düşündü, başını kaşdı, dişini kaşdı:

— Başka çare yok arkadaşlar, çift katlı, ranza sıralar yapacağız, dedi. — Çocuklar nasıl çıkacak üzerine? — Merdivenle...

— Eee, biz nasıl kontrol edeceğiz grupların çalışmalarını? — Kolayı var...

Bizim müdür, eski cambazlardandır. Üç gün içerisinde bize sırtık üzerinde yürümesini öğretti. Bu arada sıraların arkalarına dilmeler çıkarak ranza haline getirdik. Bizim, yüz kiloluk Recep öğretmenin sırtıklar üzerinde yürüyüşünü görecektiniz, ömürdü vallahi...

Ben de, düşmemek için kapılara pencerelere tutuna tutuna sınıfa girdim.

— Günaydın çocuklar, dedim. — Günaydın efendim, dediler. Sonra, 213 Mustafa, yanındaki 103 Osman'ın kulağına:

— Baş cambaz galiba Recep öğretmen, bir tarafa tutunmadan yürüyor, diye fısıldadı.

Yeni programa göre, çocuklar tam iki buçuk saat teneffüse çıkmadan içerde kalacaklardı. Aradan bir saat geçmemiştir ki, 125 Âkif:

— Çişim geldi öğretmenim, dedi. Sırtımı duvara dayayarak konuştum:

— Çocuklar, yeni programa göre sınıfta demokratik bir havanın esmesi, yapılacak her iş için sınıfın karar vermesi lazım... Onun için şimdi, oya koyuyorum, çişe çıkalım mı, çıkmıyalım mı?

Gruplar hemen aralarında müzakereye koyuldular... Konuşmalar, tartışmalar, raporlar ve sözcüler:

— Efendim çişe çıkalım, çünkü çişin içinde bulunan zehir...

— Efendim çişe çıkmayalım, çünkü çıkarsak zihinlerimiz dağılacak ve Jüpiter gezegeninin kendi yörüngesini kaç yılda dolacağını unutacağız...

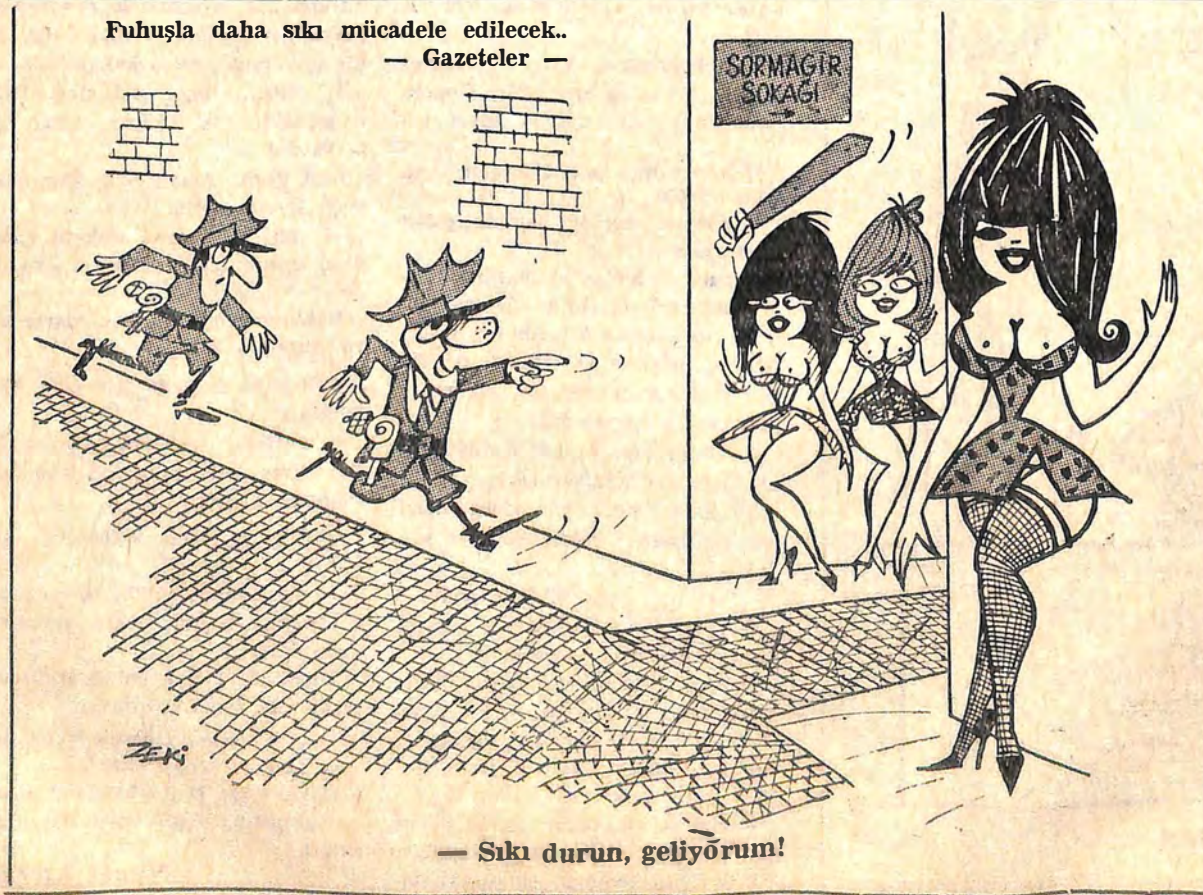
— Efendim çişe çıkalım, sayet çıkmazsak böbreklerimiz...

— Efendim, çişe çıkmayalım, irademizi kuvvetlendirelim...

Son konuşmayı Arı grubundan 125 Âkif yaptı:

— Efendim, çişe çıkmayalım, çünkü ben altıma işedim...

Muzafer İZGÜ

Fuhuşla daha sıkı mücadele edilecek.

— Gazeteler —

— Sıkı durun, geliyorum!

Dünya Bize
Verilseydi...

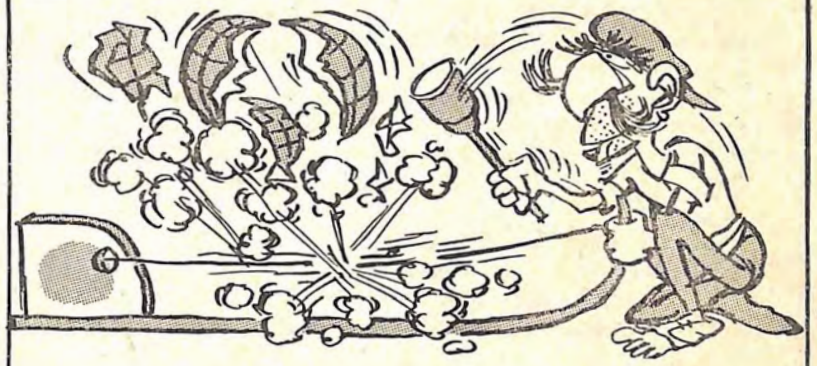
CAF

GECEKONDUCU

KARABORSACI

HALLAÇ

HACIĞA - Dünya sana fedâ olsun güzelim!..

SİMİTÇİ

KASAP

MANAV

KEBAPÇI

HAMAMCI

MEMUR

SARHOŞ

HAMAL

... VE POLİTİKACI !

Dünden sesler

Atatürk'ün sağlığında bir dostluk heyeti gidiyor Moskova'ya. İçlerinde ressam Çallı İbrahim de var. Yiyorlar, içiyorlar, geziyorlar...

Herkese bir hediye veriyor dostlar. Kimine bir Rus semaveri, kimine bir kalpak. Recep Peker'le Çallı İbrahim'e de birer palto... Yalnız, ikisi arasında bir fark var: Peker'in paltosu, içi kürklü, Çallı'nın paltosu yakası kürklü...

Peker, Çallı'ya övünüyor:

— Baaaak, benimkinin içinde kürk var...

Çallı, büyük bir gurur ile cevap verir:

— Benimkinin içinde de Çallı İbrahim var!...

Ev!

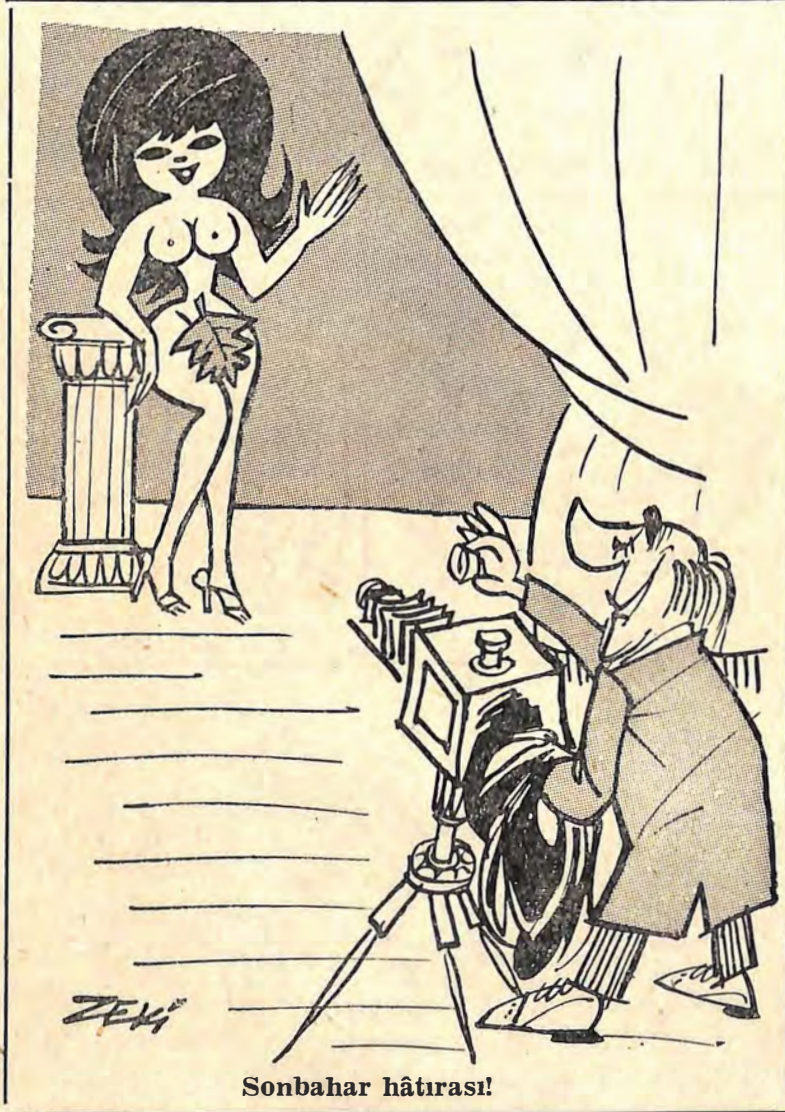
Eski Seyr-i Sefain'in yandan çarklı vapurları, Büyükada'dan Köprü'ye üç saatte gelirlermiş!

Ada'nın meşhur simalarından Şemsi Molla'ya bir dostu sormuş:

— Nerede oturuyorsunuz efendi hazretleri?

Molla, gayet ciddi cevap vermiş:

— Ada vapurunda!

— Dışarda fırın
— Aç pencere

KADIN

- * İnsan aşktan bahsederken yalan söylemeyi öğrenir.
- * Kadınlarla erkekler arasındaki anlaşmazlığın sebeplerinden biri şudur: Evliliği, erkekler aşkın sonu, kadınlar da başlangıcı sayar.
- * «Ayrılık aşkı öldürür» derlerse inanmayınız. Ayrılık ancak ayrılıkta hasta bulunan aşkları öldürür.
- * Aşkın yaşı yoktur, o daima yeni doğmuş bir çocuktur.

Bedestende...

Masallarda okuduk: Kerem Aslı'yı sevmiş,
Bu aşk onun kalbinde bir sönmeyen alevmiş!..
Çalarmış, erer diye nazı belki de sona,
İçli türküler ona!...

Eğer Kerem o'laydı zamanımızın genci,
İster sevimli olsun, ister total bir zenci,
Ona güzel bir radyo, bir teyp alıp çalaydı,
Kızı kapmak kolaydı!...

Ferhat'ın yüreğini Şirin'in aşkı sarmış,
Yıllarca emek verip dağı ortadan yarmış!..
Dillere destan olmuş çektikleri bu gencin,
Aşkını ispat için!...

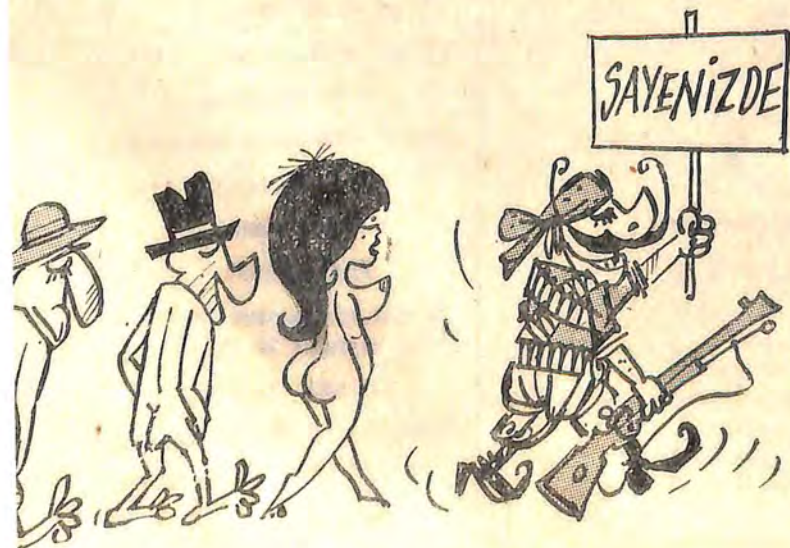
Dr. Faruk Sükan, «Âsayi»

ammet...
iraz içeri girsin!..

ÜSTÜNE

İnsanın tabii kusurları, yapmacık meziyetlerinden daha iyidir. İsteyecek ve korkacak bir şeyi kalmayan bir aşkın sohbetinden daha ruhsuz bir şey olamaz. Sevmesini bilmeyen insana elini uzatma, parmaklarını incitir. Kadın gölge gibidir, kovaladıkça kaçar.

Başmakale

Süleyman Nazif, mütareke yıllarında «Havadis» isminde bir gazete çıkarırdı.

Refii Cevat Ulunay da «Alemdar» isminde bir gazete çıkarıyordu.

Yolları ayrı, ama idarehaneleri birdi iki gazetenin. Çağaloğlu'nda, büyükçe bir binanın, Havadis ikinci katındaydı, Alemdar üçüncü katında...

Bir gün, Alemdar'ın katında bir gürültü koptu. Tavan çökecekti sanki...

Ulunay'la gazetenin müdürü Pehlivan Kadri güreşiyorlardı!

Süleyman Nazif alışmıştı artık. Ama iki misafiri, Abdülhak Hâmit'le Cenab Şahabeddin telâşla yerlerinden fırladılar:

— Ne var? Ne oluyor?...

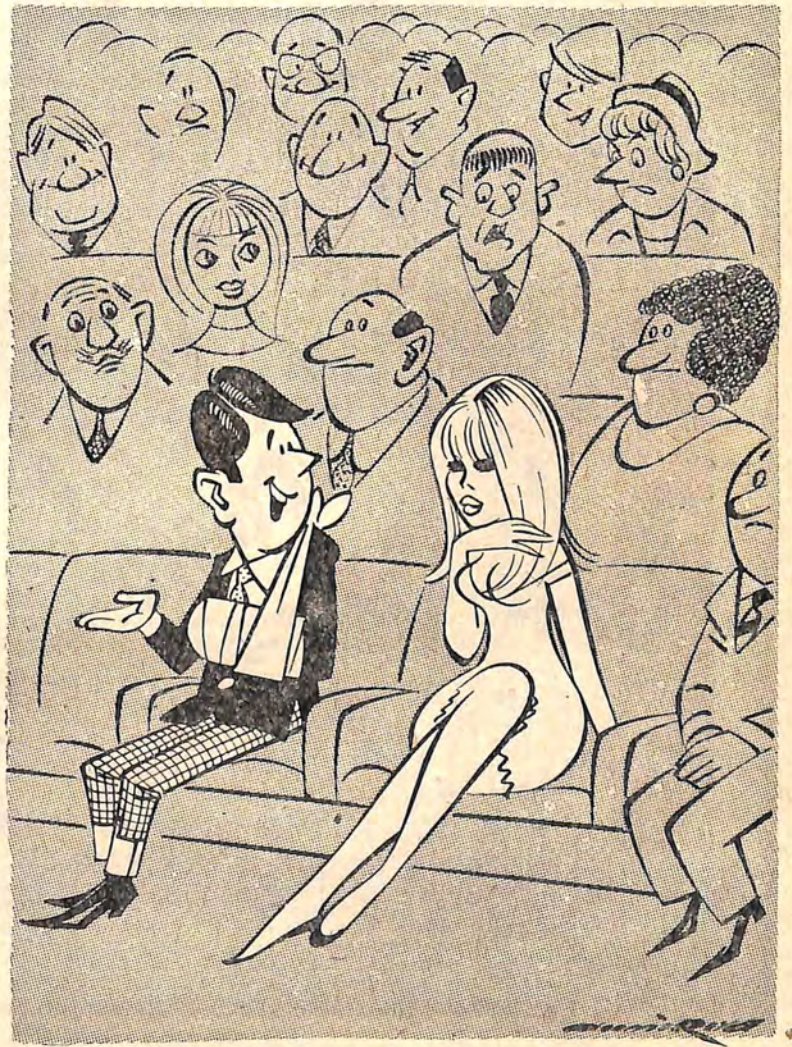
Süleyman Nazif gayet rahat, cevap verdi:

— Bir şey değil... Refii Cevat başmakalesini yazıyor!

Ayna

Ahmet Haşim bir dostunu hicvediyordu:

— Siz bunun, dedi, ipek kravatına, ütülü pantolonuna, cilâlı iskarpinine bakmayın. Yataklı vagonların aynalı kapısına benzer. Açtın mı, karşınıza tuvalet çıkar!

— Ne olur, şu koltuğa geçiniz!..

...Sevgiler

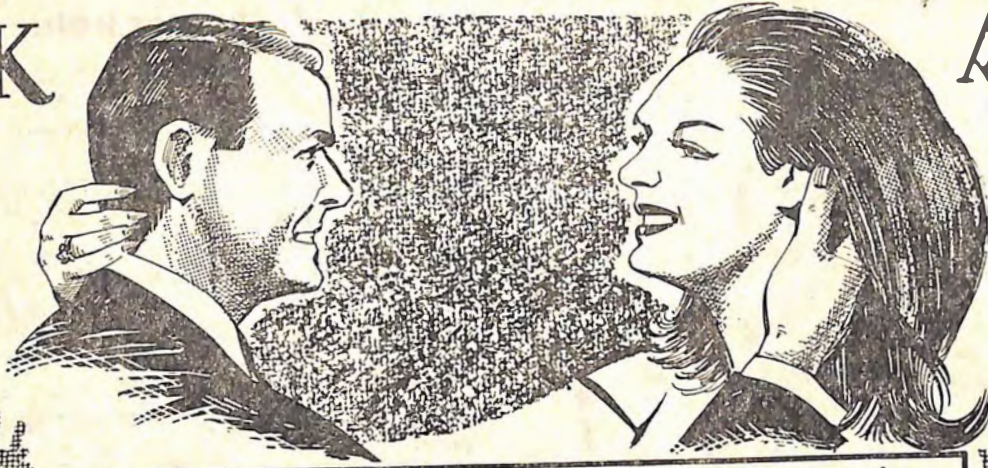
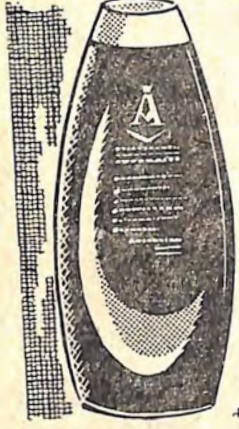
Eğer Ferhat olsaydı sevdalısı bu devrin,
Kollarını açardı ona bu şartla Şirin:
Dağı yaracağına, yapsaydı apartıman,
Kız kaçmazdı o zaman!...

Şimdi bir kıza dersek: «Altından bir kalbim var»
Diyor: «Kaç dirhem gelir? Baktırdın mı kaç âyar?»
Sonra ısrar ediyor: «Altın konmaz ya rafa,
«Bozduralım sarrafal!...»

Eski aşklar gömüldü roman yapraklarına,
Boştur bir sevgilinin secde ayaklarına!...
Arttırın üstünde... Düştü Bedesten'e iş.
Âdi bir alış verişi!..

Needet Rüştü

AK-YOK

AK-YOK

AK-YOK saçlarda birtel ak bırakmaz!

(Ak. : 233)

FACIT portatif yazı makinesini yepyeni kılığında daha çok beğeneceksiniz! Gayet sık, siyah plâstik kaplamalı, yeni taşıma çantası aynı zamanda mükemmel bir kısa seyahat çantası olarak kullanılabilir. Yeni renklerde mevcut FACIT TP1 portatif yazı makinesi, bir büro yazı makinesi kadar sağlam ve elverişlidir. Her makine ile komple bir "10 parmakla bakmadan yazma" kursu ve lüzumlu araçlarına sahip olacaksınız.

Bütün Facit makineleri gibi
1 sene garantilidir.

Fiatı :
TL. 1125.-

FACIT

PORTATİF Yazı makinesi

Eli Burla
ve Ortakları

Karaköy, Voyvoda Cad. 52
İstanbul Tel : 491766

Ankarada Satış Yeri :
BURLA Biraderler ve Ş^{ası}
Ulus Meydanı, Koçak Han, 5
Tel: 110510

(İlançılık : 5925 — 232)

Solveks*
ihtiva eden
yegâne
mürekkep

* kaleminizi temizler,
ömrünü yıllarca uzatır.

Parker
SUPER
Quink

(İlançılık : 5726 — 231)

Akbaba

Haftalık Şıvalı Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini titiz idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selami M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

ILAN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 30 liradır.

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Fiatı : 100 kuruştur.

Komşunun Tavuğu

— Kardeş!.. İşte bir deli.. 66 modeli:
Komşu gelin tozuttu Avrupa'ya gideli!

— Hem de bağlı kaçığın ne ayağı, ne eli?
— Korkma.. Çeksin rimeli, gezer uysal, neşeli!..

— Sür boyayı dudağa.. Benler kondur yanağa,
Akşam ya dans, ya bezik.. Öğleyin kalk ayağa!..

— Onu banyoda seyret.. Karaborsada bilet:
Ağda yapar, ha gayret.. Hattâ kullanır jilet!..

— Allık, pudra, sürme, ruj.. Yüzü tıpkı bir palet!
Gardıroplar dolusu yığın yığın tuvalet!..

— Haspa evde aldırır ne hastaya, ne sağa,
Süs olsun da girmesin varsın bir şey kursağa!..

— Kapı kapı dolaşır: Haber taşır, lâf taşır,
Sanki pazar kayığı: Her rıhtıma yanaşır!..

— Görsen, fattan giyiyor hep ipekli çamaşır..
Gezer mini etekle, yolda gözler kamaşır!..

— Kim yutkunup duracak, bakıp yalnız bacağa?
Bir gün biri vuracak, sarılınca bıçağa!..

— Koca, akşam üzeri gelir: Dolu elleri..
Koydunsa bul dilberi: Kayıp sabahtan beri!..

— Dedikodu kötü şey, var bu sözün değeri,
Ama beş para etmez bu karının ciğeri!..

— Gözetlerim balkondan: Adam girer mutfağa,
El atar kapkacağa, kor yemeği ocağa!..

— Ev tabii dandini: Süpürülmez, silinmez,
Sürtük nerde, bilinmez.. Pabuç nasıl delinmez?

— Onda varken bu cilve, kimin aklı çelinmez?
— Çabuk gidilen yerden öyle çabuk gelinmez!..

— Pencereden duyarım.. Fattan düşmez tuzağa,
Der: «Oturdum komşuda.. Gitmedim çok uzağa!»

★
NECDET
RÜŞTÜ
EFE
★

— Erkekler oh olsun, kahpeleri kaparlar:
Başlara taç yaparlar, Tanrı gibi taparlar!..

— Ne göreyim, kendini karı hemen toparlar:
Başlar naza, cilveye.. Bey ne kızar, ne parlar!

— Biz dönelim o çağa.. Kar dayanmaz sığağa..
Neler neler isteriz oturunca kucağa!

— Dedikodu kötü şey! Gözetlerim, dinlerim:
Gece çıkar tepeme pencerede cinlerim!

Herif vursa bir tokat ferahlar, serinlerim..
Karı güler keyfinden.. Ben hırsımdan inlerim!

— Seyredersin ne pozlar.. Serilirsin yatağa!
— Sabah, öter horozlar.. Dön bir sola, bir sağa!

Gören sanır sinema: Koca biraz okşanır,
Şıfıntının en sonra gözyaşları boşanır:

«Kış geliyor, Allahım, kürksüz nasıl yaşanır?»
Bakkal para beklesin.. O, giyiniş kuşanır!

— Dedikodu kötü şey! Adam kaçsın bir dağa..
Ya da girsin toprağa.. Borç dayanmış gırtlığa!

— Şu komşunun tavuğu görünmüyor kaz ama,
Neye benim attılar pabuçlarımı dama:

Varamadım yeniden şöyle bir genç adama?
Suçum neymiş? Bir herif girmiş yatak odama!

— O uydurmuş bunları.. Çanak tutmuş dayağa!
— Dayak nedir anladır düşseydi bir kazağa!

— Bize «dokuz kocalı» diyorlarmış.. Hep yalan!
Basılmışız kaç kere.. Fili yuttu bir yılan!

— Boynuzları yaldızlar asıl öyle kız alan!
Geleceğim hakkından.. Kuracağım bir plân!

— Gûya bizden güzelmış.. Koy kezzabı bardağa,
Fırlatıver kaltağa.. Çıkamasın sokağa!..

Silindir ve kasket :

Yazısız

Safkan TAHTA AT

A SLA alçak gönüllülük filân göstermeksizin söyleyebilirim ki Museviler hayatı mümkün olduğu kadar zor ve karışık bir hâle getirmenin ustasıdır. İsrail'de bu alanda bilhassa «Matbuat Hazretleri» nin de yardımıyla önemli gelişmeler kaydedilmiştir. Bir devlet daire-sine işi düşmekten daha büyük saadet yoktur İsrail'de... Bu o-yunda kaide memurlar tarafın-dan bir oraya bir buraya, yahut bir buraya bir oraya gönderil-mektir. Fakat doğrultu daima de-ğişiktir ve önceden tahmin edile-mez.

Dostum Jossele'nin bir oğlu ol-

duğu zaman küçüğe güzel bir hediye almak istedim, pahalılığı-na filân bakmaksızın güzel bir hediye... Bu gayeyle oturup Ame-rika'daki Egon amcaya bir mek-tup döşendim (1). Aşağı yukarı 10 gün sonra gümrükten haber geldi: Benim adıma Amerika'dan bir paket gönderilmişti.

Gümrükte işime bakan memur olağanüstü nâzık bir şahıstı. Ben insanın gözüne girecek kadar ko-caman oyuncak at paketini far-ke dip kendisine gösterene kadar bir Eyüb sabrı ile en küçük pa-ketleri bile çözüp bağladı durdu, benim paketi bulmak gayesiyle..

Doğrusu Egon amcaya kızma-

dım değil! Jossele'nin oğlu henüz iki haftalıktı ve bu kadar küçük bir çocuk oyuncak atla oynaya-mazdı tabii.. Ama gelmişti artık. Binip bir tecrübe edeyim dedim, fakat memur müsaade etmedi. Gümrük vergisini ödmeden ata dokunmağa hakkım yoktu. Güm-rük vergisi mi? 871.30 lira kadar-dı!

— Böyle saçmalık olmaz.. Ne-den bu kadar çok?

Memur harç listesini burnuma sokup:

— İnanmıyorsanız kendiniz ba-kın, dedi: «Binek gayesi ile ithal edilmek istenen bir safkan...»

— Safkan mı? Neden bahsediyorsunuz kuzum?

— Bizim yeminli eksperimiz bunu üç yaşında, terbiye edilmiş, safkan aygır olarak sınıflandırdı. Bana boş yere bunun tahta bir at olduğunu anlatmağa çalışmayın. Zira madde 177/82'de atın yapıldığı malzemeye ait hiçbir kayıt yok!

Böyle diyerek açıklamasını so-nuçlandırdı sayın memur.

Bereket ki sadece memur de-ğil, aynı zamanda insan da oldu-ğu için bana, kulağıma eğilip «aramızda kalsın, aman çok giz-li» diyerek bir tavsiyede bulun-du. Gümrük İdaresine bir dilek-çe verip atın oyuncak eşya sını-fına dahil edilmesini istemeliy-dim. Yardımına teşekkür edip der-hal Jossele'nin oğlunun dünyaya gözlerini açtığı hastaneden bir doğum ilmtühaberi aldım ve bu-nu esas tutarak dokunaklı bir dilekçe hazırladım. Ayrıca, noter-den tasdikli bir belgeyi de ilişik-te sundum. Burada 1928'den be-ri (doğum tarihim) kanuna aykırı hiçbir işlemde bulunmadığım, bu atı da kazanç gayesi ile ithal etmediğim yazılı idi. Evrak ka-nuni yolları takip etti ve birkaç hafta sonra gümrükten «matbu» bir cevap aldım. İsteğimin maa-lesef kabul edilemeyeceği bildiri-liyordu.

Bunun üzerine derhal avukatı-ma başvurdum. Avukat olayı ba-şından sonuna kadar inceledik-ten sonra gümrük resminin yük-sekliği sebebinin yurda sokul-mak istenen eşyanın «binek ga-yesi» ne yaraması olduğu sonu-cuna vardı. Araştırmalarına göre mesele ziraat alanında kullanı-lan bir «hizmet atı» için tâyin e-dilen vergi çok daha düşüktü. Hiç vakit kaybetmeden hemen Ziraat Bakanlığına bir dilekçe verip bu atı hizmet atı olarak sı-nıflamasını istedik.

Birkaç gün sonra Ziraat Ba-kanlığından önemli bir memur eve kadar gelerek dilekçede atın ismini bildirmediğimi, böyle ek-sik hazırlanan evrakla muamele yürütülemeyeceğini bildirdi.

— Schultheiss! dedim hiç dü-şünmeden, zira bu isimde bir ar-kadaşım vardı ve suratı tıpkı a-ta benziyordu. Memur derhal bir formül doldurdu ve imzalayıp bir suretini de bana verdi.

Olayın bundan sonrası müşkü-lâtsiz devam etti. Ziraat Bakan-lığı, çiftliğimde kullanacağımı is-pat etmem şartı ile atı derhal gümrükten çekme izni vereceği-ni bildirdi. Benim çiftliğim filân olmadığı gün gibi âşikâr olduğu için yeni baştan soluğu avukatın yazıhanesinde aldım. Adamcağız tekrar kanunları karıştırdıktan sonra, eğer bir kısrağa sahip gö-zükürsem bunun bir aygır itha-li hususunda gereken izni bana otomatikman kazandıracağını

yeni
üstün
lezzetli

**Sana'yı şimdi daha da seveceksiniz...
.. çünkü Sana'da şimdi en iyi tereyağların
üstün lezzetini bulacaksınız.**

Evet Sana'yı şimdi ekmeğinize daha büyük bir zevkle süreceksiniz. Sana'yı daima geliştirmek, daima daha üstün hale getirmek için de-vamlı gayretler sarfedilmekte, uzun araştırmalar yapılmaktadır. Bu araştırmaların neticesinde Sana şimdi üstün bir lezzet kazandı.

Sana ağıza ^{üstün} tad, vücuda sıhhat!

bildirdi. Naharia'da oturan ve hikâyelerimin hayranlarından olan bir jokey 50 lira karşılığı bana bir belge vermeğe razı oldu. Bu kâğıtta Brunhilde adlı kısırağın bir aygırın arkadaşlığına ihtiyacı olduğu ve bunun İsrail at nesli ıslahı için milli bir önemi haiz olduğu belirtilmekte idi.

Bir hafta sonra kapı acı acı çalındı. İki resmi dedektif arama emrini gösterip evden içeri daldılar. İsrail Hükûmeti dolandırıcılıktan dolayı hakkımda kovuşturma açmıştı. Dedektiflerden biri:

— Siz, dedi, bizi aptal yerine koyup tahta bir atın yavruları olabileceğine inandıрмаğa çalışıyorsunuz ha?..

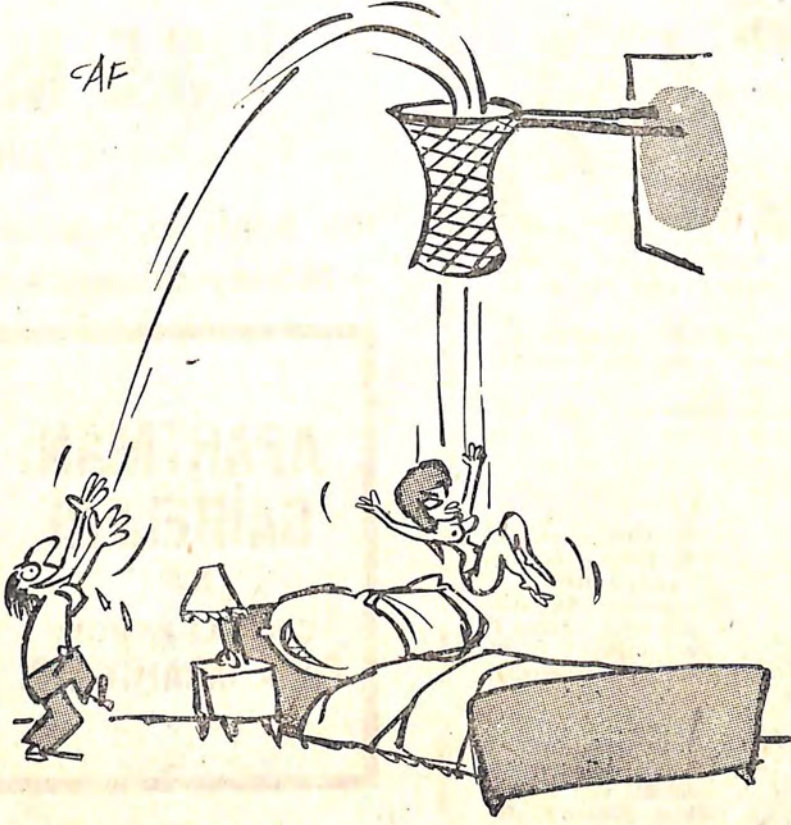
Boynumu büküp eşyalarımı topladım ve karımla vedalaştım. Ancak son dakikada, arada bir kendini gösteren hazır cevaplılığım imdadıma yetişti:

— Fakat beyler, dedim, Brunhilde de aslında bir oyuncak atıdır...

Şaşalayan dedektifler aralarında uzun uzun konuştuktan sonra bu hususun bütün durumu değiştireceğini söylediler ve özür dileyip çıkıp gittiler. İki saat sonra 107 liralık bir fatura gönderildi: «Aygır Schultheiss'in ahır ve bakım ücreti» (Anlaşılan Egon amca aslında son derece ileri görüşlü bir şahıstı ve bizim memleketteki şartları gayet iyi bilmekte idi. Josselle'nin yeni doğmuş çocuğuna bu atı gönderirken onun bu hediye, ancak atın dişlerini sayabilecek kadar büyüünce alabileceğini hesaplamıştı.)

Ayrıca hükûmet veterineri ile de başımız derde girdi. Veteriner Ziraat Bakanlığı emri ile gümrük deposuna kadar gitmiş ve tozlar içindeki Schultheiss'i muayene edip «bulaşıcı ve tehlikeli bir hastalığa» duçar olduğunu teşhis etmişti. Bu teşhis çok feci sonuçlar verebilirdi ama bereket ki at doktorunun yeğeninin bizim komşu bayan Toscanini'nin eniştesi ile akraba olduğu meydana çıktı da evraka sadece şu satır-

Basketbol Federasyonu Başkanı basketbolcu bir kızla flört etmiş. — Gazeteler —

Basket!

lar eklendi: «Aygırın döl verip veremeyeceği pek kesin olarak belli değildir»...

Ama bununla çile dolmuyordu. Ziraat Bakanlığı benim Brunhilde adlı tahta atı nerede satın aldığımı ve ne kadar lüks vergisi ödediğimi bilmek istiyordu. İşin burasında «çoluk çocuk sahibi» olduğu gerekçesiyle avukatım dâvâdan çekildi. Bütün devlet organı karşısında yapayalnız kalmış olmak benim cesaretimi kırmadı neyse... Schultheiss'in itihali için gerekli kâğıtları doldurup Bakanlığa ulaştırdım.

Bunu takip eden akşam da tevkif edildim. Doldurduğum formül eski Osmanlı İmparatorluğunda olduğu gibi gerekli mik-

tarda mühürle bezenmiş değildi ve atom sırrını satmaktan daha ağır cezayı gerektirmekte idi.

Duruşma kısa sürdü. Sâbıkam olmadığı için sadece iki yıl hapse mahkûm edildim. Memurlarla olan muameleler süresi üç ay, bu iki yıldan düşülecekti.

Yafa'daki eski hapisanede 18 numaralı hücreye konuldum. Önceleri bu haksız hüküm ve hele yalnızlıktan dolayı çok sızlandım, ama günlerden bir gün hücrenin kapısı açıldı ve düşkün görünüşlü, fakat iyi huylu bir sütçü beygiri arkadaş olarak yanıma konuldu. O da dolandırıcılıktan mahkûm olmuştu: Hayfa'da liman gümrükçülerine kendini

tahta at olarak yutturmağa kalkmıştı kerata...

NOT :

(1) Mektuplar yazıp Amerika'daki akrabaları nezdinde dilencilik yapmak İsrail'in milli sporlarından sayılır ve aşağı yukarı şu yolda cereyan eder:

Amerika'da, insanın ömrü boyunca umursamadığı uzak bir akraba keşfedilir ve derhal ilk deneme balonu uçurulur. Bu arada mümkünse titrek bir el yazısı kullanılması tavsiyeye şayandır: «Benim canım, bir tanecik amcacığım. Benden bu kadar uzun zamandır hiçbir haber almadığın için ne kadar kırgınsındır kimbilir.. Ama bildiğin gibi burada hayat zor ve ben de çok meşguldüm. Bir şeye ihtiyacın var mı sevgili amcacığım? Eğer varsa yaz, derhal göndereyim. Fakat acele etmelisin, zira burada açlıktan bıçak kemiğe dayandı...»

Eğer amca (Dayı, teyze, yeğen veya başka uzak bir akraba da olabilir) yanılır da böyle bir mektuba cevap verirse uzun ve verimli bir çalışmanın temeli atılmış olur.

(2) İsrail Hükûmetinin kendine has orijinal kanunları yoktur ve kanunlar kısmen İngiltere'den, kısmen de eski Türk kanunlarından kopya edilmiştir.

Semiramis Aydınlık

✱

Sabır

Bürosuna gelir gelmez Mac Ready veznedarı çağırttı:

— John! dedi, en ciddi sesiy-le. On senedir yanımda çalışıyosun. Ben çok sabırlı bir insanımdır, ama dokuz senedir karımla ilgin olduğunu biliyorum!

— Ama efendim...

— Sus! Ben ne dediğimi biliyorum. İki senedir de kızımın aşığısın!

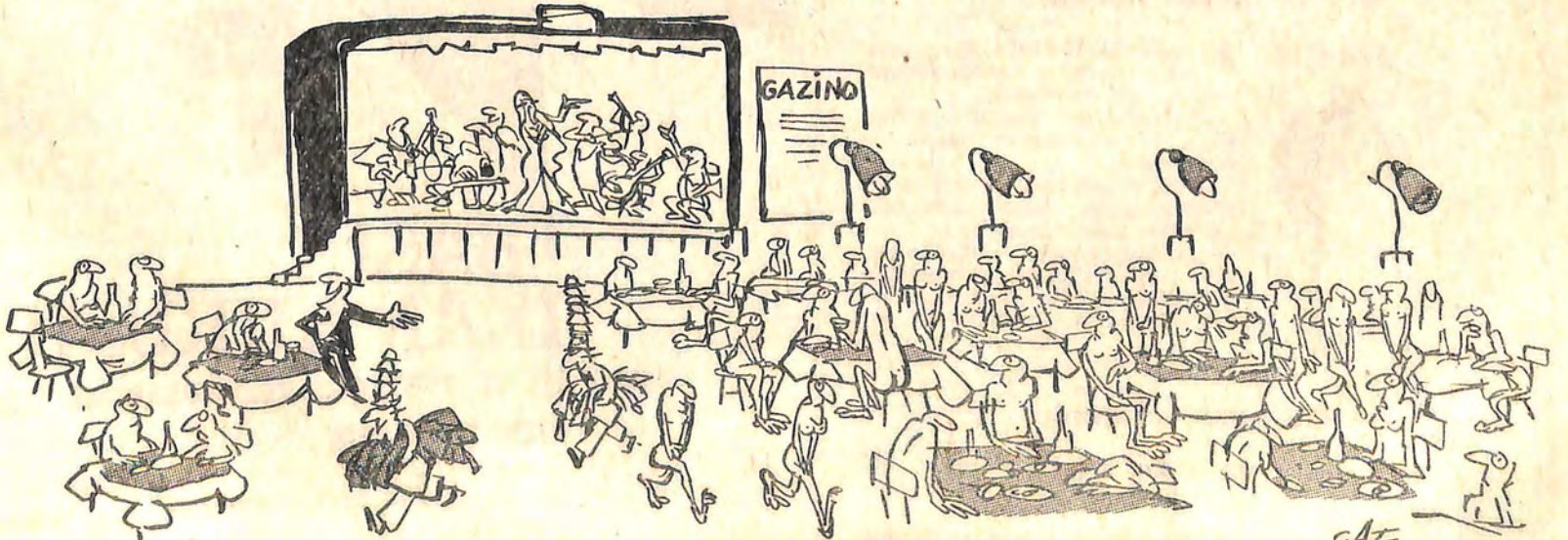
— Ama patron!...

— Sus! Bir göz yumdum, iki göz yumdum. Hiçbir imâda bulunmadım sana bugüne kadar. Ama kızımın senden iki aylık hâmile olduğunu öğrendim!

John başını eğdi.

— Ama, diye devam etti Mac Ready. Bugünkü olay yaptıklarının hepsine tıy dikti... Kasada iki şilling açık var!

Doğuda soygunlar devam ediyor... — Gazeteler —

— Doğuya gitmeye hiç lüzum yok bayım!

Meşhurlar! Güldürüyor!

Şarlo ile Einstein...

BİR GÜN Charlie Chaplin (Şarlo) Albert Einstein ile oturmuş, konuşuyordu. Ünlü bilgin, Şarlo'yu uzun uzadıya övdükten sonra:

— Asıl hayran olduğum tarafınız, yedisinden yetmişine kadar herkesin sizi kolaylıkla anlıyabilmesi...» deyince, Şarlo gülererek:

— «Sizin şöhretiniz yanında benimkisi hiçbir şey...» der. «Siz bütün dünya hayran... Ancak, anlayan pek az!»

Cimrilik!..

ZENGİN olduğu kadar, cimriliğiyle de meşhur olan Lord Ashburn, alış veriş yapmak için Viyana'nın en şık mağazalarından birine girmişti bir gün.

Mağazanın sahibi, Ashburn'e önce altın bir sigara tabakası göstermiş, fakat Lord:

— «Sigara kullanmam...» diye tabakayı reddetmişti.

Mağaza sahibi: — «Lord hazretleri altın bir kalem arzu ederler mi acaba?...» diye sorunca, Ashburn yine:

— «Hayır!...» diye cevap vermişti. «Mektuplarımı hep sekreterime yazdırırım.»

— Pekiy, ya şu kristal şekerliğe ne buyrulur?...»

— Yok efendim, yok!... Şeker, çikolata gibi şeyler yasak bana. Sabrı tükenen mağaza sahibi, vitrinden bir kutu çıkarıp:

— «Öyleyse,» der, «şu sabunları vereyim... Yoksa, elinizi de mi yıkamıyorsunuz?»

Daha güç!..

PRENS Edward onsekiz yaşına basınca İngiltere kralı olmuştu.

Bir gün yakın arkadaşlarından biri Edward'a:

— «Onsekiz yaşında kral olunuyor da, neden yirmibir yaşından önce evlenmeğe müsaade edilmiyor?...» diye sorunca:

— «Eeee!...» diye cevap vermişti Edward, «Demek, bir kadını idare etmek, koskoca bir krallığı idare etmekten daha güç!»

Gökten düşen melek!..

ABATE GALIANİ bir davette, çarpık burunlu bir kadınla konuşuyordu... Bir ara Galiani:

— «Benim için dünyada çirkin kadın yoktur!..» deyince, çarpık burunlu kadın:

— «Ne demek yanı?...» diye sorar. «Benim de mi çirkin olmadığımı söylemek istiyorsunuz?...»

— «Aman, madam...» diye cevap verir Galiani, «Siz, gökten düşen bir meleksiniz... Sadece, tam burnunuzun üzerine düşmüştünüz!»

Arkadaşlar susalım!..

BİR akşam ziyafetinde her kafadan bir ses çıkıyordu. Gürtül-tünün gitikçe arttığını gören meşhur yazar Montmaur, bir ara ayağa kalkıp:

— «Arkadaşlar, susalım!...» diye bağırdı. «İnsan, yediğinden hiçbir şey anlamıyor!»

1966 YILINDA

3.5 MİLYON

Liralık

tam konforlu, kaloriferli, gömme banyolu,
Marley döşemeli ve deniz manzaralı

APARTMAN DAİRELERİ

İLE

ÇEŞİTLİ ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

AKBANK

(İlanlık : 5526 — 230)

REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!

BASIN İLAN KURUMU

TURT İÇİ VE TURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN

HAZIRDIR

Genel Müdürlük :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1 — İstanbul.

Telefon : 27 66 00 — 27 66 01

Telgraf adresi : BASIN KURUMU.

CEYMİS BONT

3

SUGLU KİM?

İSTE, BUNU TAKINCA VURDUM DUYMAZ OLUYORUM!

BEN DE TAKSAM MI ACABA?

Sağ kalmak istiyorsanız...

bir daha adınızı atmayın buraya!

KAHRAMANLARIMIZ, TEHDİT MEKTUBUNU OKURLARKEN, İÇERİVE BİR TRAFİK POLİSİ GİRER...

DIŞARDA DURAN ARABA KİMİNDİ?..

NE DEMEK "KİMİNDİ?.."

YASAK YERDE PARK ETTİĞİNİZ İÇİN ARABANIZI SURLARIN DIŞINA ÇIKARTTIK... MASRAFLAR DAHİL 85 LİRA CEZA!..

HAYDİ CEYMİS, BİR AN EVVEL GİDELİM BURADAN!

MÜSAADE EDERSENİZ BEN GÖTÜREYİM SİZİ... TABİİ, ARABAM YERİNDE DURUYORSA..

YASAK YERDE PARK YAPAN ARABALAR SURLARIN DIŞARISINA ÇIKARILIYOR - GAZETELER-

ARABAMI KÖŞENİN BAŞINA BIRAKMIŞTİM...

BIRAKTIĞINIZ GİBİ DURUYORDUR İNŞALLAH!

SOYLEMEĞE LÜZUM YOK! SURLARININ BAKIŞLARINDAN NE DÜŞÜNDÜĞÜ ANLAŞILIYOR!

HERHALDE BÖYLE BIRAKMAMIŞTINIZ

BES DAKİKA ÖNCESİNE KADAR ARABA BU DURUMDAYDI

DİREKSİYON'A İLİSTİRİLEN MEKTUP

Bont'a birşey çitlarsan SENİ de arabam gibi yaparız!

SİROĞLU'NUN ARABASINI PARÇALAYAN, BONT'A BİRŞEY SOYLEMESİNDEN KORKAN, TEHDİT MEKTUBUNU YAZAN... SUGLU KİM ACABA?.....

TAKSİ?..

İŞLER GİTTİKÇE KARIŞIYOR... HAYDİ SEN EVE DÖN, BEN SONRA GELİRİM!

KADINLAR İŞLERİ DAHA İYİ KARIŞTIRIR!

PEKİİİ... YA ŞURDAKİ KADIN?

YONT GİDERKEN BONT DERİN BİR NEFES ALIR...

HAFTAYA ASIRI SAĞ!

— 16 —

Gitse, mutlaka bir yanını sıkardı. Pis adam... Pis adam... Eve gelmişti, anasına göstermeden dikmek istemişti. Nasıl da görmüştü anası. «Ne o kız, neyi dikiyorsun?» demişti. Diyememişti «elbise» diye. Suçlu suçlu ağlamıştı. Zavallı anacığı, elbiseyi öyle boydan boya yırtılmış görünce beyninden vurulmuşa dönmüş, yapıştırmıştı kızına... «Vay gözü çıkasınca kız seni vay». Vurmuştu, vurmuştu. «Başka elbisen mi var kurşunlara gelesi!...» Ağlamıştı Sevim. Tahta bezi bile olmuyacak elbisesini yırttığı için dayak yemişti... O zaman bile içinde bir isyan yükselmışti ama, kime?... Yırtılan elbiseye mi, dayak atan anaya mı, kendisine bir basmacık olsun almayan babaya mı?... Kime, kime?... Hiç, hiç kimseye... Sadece ağıta... Evet, ağıta... Ağlamıştı ağlamıştı...

Anası elbisesini diktikten sonra:

— Giy kızım, demişti.

Yumuşak söylemişti bu sözü. O da biliyordu zahir, elbisenin elbise-likten çıktığını. Ama fakirlik, «Yırtılsın, yenisini alarız» dedirtmiyordu ki insana... Saçlarını okşamıştı kızının, «Bahtsız kuzularım» demişti. Bilmiyordu daha o zaman bahtsızlığın ne olduğunu. Elbisesi yırtılanları bahtsız zannediyordu...

Selâhattin, kızının gözlerinin açık olduğunu görünce:

— Niye uyumuyorsun kızım? diye sordu.

— Uykum kaçtı baba.

— Kaçmasın kızım kaçmasın... Seni iyi günler bekliyor. Fikret iyi çocuk. Bir dediğini iki etmez. Yat uyu, bak keyfine!...

Sevim gözlerini kapadı. Fikret'le karşı karşıya geldi... Ne olursa olsun, anasigile yardım edecekti. Ne derdi ki Fikret, bir tabak yahni vermiş anasına, bir lokma et vermiş kardeşlerine... Bir şey, hiçbir şey demezdi. Ara sıra, alır yemeklerini gelir, anasigilde bile yerlerdi. Eski-yen elbiselerini anasına verirdi... Fikret'in eski ayakkabılarını da, babasına... Zavallı babacığı, kışın her sabah giderken ayakkabısının içine bir karton yerleştirdi. Babasının beleş pençe dediği buydu. Akşam eve gelince, sucuk gibi ıslanmış kartonu çıkarır, yerine yenisini kordu. Ya kışın, ya kışın? Kurumazdı ayakkabılar sabaha dek. Çocukları- nki de kurumazdı... Sırılsıklam olurdu keten lâstikler. Sabah giy-ken, hepsi de mızızlanırlardı...

Ateş yoktu, kömür yoktu, soba yoktu... Neyle kurutsundu anacığı? Koynuna alıp yatacak değildi ya?... Fikret, onlara da alırdı ayakkabı. Üşümezdi kardeşlerinin ayakları. Ayhan'a da lâstik çizme alırdı. Bol bol sularda gezindi o zaman. Camuz gibi batsın çıksındı çamurlara... Ah şu onbeş gün... Bir geçseydi...

Yatakta bir yandan öbür yana döndü. Çulun yırtık yerinden babasına baktı. Gözyaşlarıyla pırıl pırıl olmuştu babasının yanakları.

İçini çekti Sevim... Onun da gözleri sulandı, içinde bir şeyin ezildiğini hissetti... Dudakları kurudu, boğazına bir şeyler düğümlendi...

Fakir olmanın ağıtıydı bu, sevgi-lye kavuşmanın değil!...

* * *

Fikret, Siptilli'nin arkasındaki en-kazcıları geziyordu. Önce bir tane-sine uğradı. Oradaki kalasları be-ğenmişti ama parasını beğenmemiş-ti. Adam, bir tanesine kırk lira di-yordu. Dört tanesi 160 lira edecekti. Halbuki o, yüz lira olarak hesap-lamıştı. İki dükkân daha gezdi. İkincisinde aradıklarını buldu. Kalas-lar hem sağlam, hem de istediği fi-ata uygundu. Üzerindeki iri iri çivi-ler çekilince hayli işine yarardı. Dört direğin üzerinde, aşağı yukarı iki kiloya yakın çivi vardı. Doksan liraya pazarlık edip onları aldıktan sonra, çaprazlamalar için sekiz tane de ince kalas aldı. Kırk liralık da dilme aldı. İlk hesapta ikiyüz lira vermişti ama, evin de yarısını yap-mış sayılırdı. Hiç hesapta yoktu bu ince dilmeler. Enkazcı hatırlatmıştı, «Bunsuz olmaz» demişti.

İki liraya bir arabaya pazarlık et-ti. Arabacıyla beraber, kalasları, dil-meleri yüklediler.

Eve getirir getirmez, kaynanasına seslendi. Bu sesleniş, daha ziyade bir yuva kurmanın müjdesiydi.

— İyi oğlum, iyi, Allah başa ka-dar gönendirsin, dedi Mediha.

Sonra, Sevim'e seslendi:

— Kooş kız, Fikret'e yardım et!..

Fikret:

— Gelmesin, gelmesin, ben indi-ririm, dediye de, Sevim çoktan gelmişti.

Beraberce kalasları indirdiler. Bir ara Fikret'in, Sevim'in kabasına at-tığı çimdiği arabacı görmemezlikten geldi. Sevim de onun eline vurdu.

— Hemen başlıyoruz Sevim...

Öğlen babam gelsin, çatısını çata-cağız!...

— Pencereyi büyük olsun.

— Olsun...

Ellerini iki yanına koydu Fikret.

Sonra:

— Şimdi ilk iş şu çivileri çıkar-mak lâzım, dedi.

Sevim, koştu kaynanasından kese-ri istedi. Huriye de kalasları görmek için dışarı çıkmıştı.

— Bizimkinden büyük olacak, de-di oğluna.

Fikret güldü:

— Büyük de söz mü ana? Apartı-man olacak bu apartıman... Bir tek kusuru var, o da tek oda olması.

Hepsi beraber güldüler. Bu gülüş, kendi kendileriyle alay etmenin gülüşü değildi... Yeni bir odaya ka-vuşmanın gülüşüydü.

Huriye, direkleri eliyle yoklarken:

— İnşallah emeklerin zayolmaz, dedi.

Sevim, içinden dua etti. Fikret de:

— Olmaz ana olmaz, dedi. Allah yok mu yukarda? Görmüyor mu bi-zim rezilliğimizi? Altı üstü bir gece-konducuk konduruyoruz, apartıman dikmiyoruz ya... Eee, onu da yıkar-larsa, ne deyim artık, ne deyim?..

— Allah göstermesin oğlum...

Fikret caketini çıkardı. Terini gömleğinin koluna sildikten sonra:

— Ver Sevim keseri, dedi.

Sevim, Fikret'in başucuna oturdu. Sevgilisinin çivileri söküşünü seyre-di-yordu. Önce eğik çiviye doğrultu-yor, sonra arkasına bir demir par-çası dayıyarak yana yatırıyor ve keserin deliğiyle çekiyordu.

Aksi çivinin birine çatmıştı. Tah-tanın içinde küflendiği için çıkma-

makta inat ediyordu. Boncuk boncuk terlemişti.

— Ben de arkandan çekeyim mi? diye sordu Sevim.

— Gıdıklanırım.

— Gıdıklamıyacağım ki seni, çi-viyi çekarmana yardım edeceğim.

— Geç öyleyse!

Bir müddet öylece elleri kenetli durdular. Sonra:

— Ya Allah!... dedi Fikret.

Çekmeğe başladılar. Ama ikisi de çivi çıksın istemiyorlardı. Onun için de uzatıyorlardı işi...

— Bir daha!...

— Çekiyorum!...

— Çek!...

— Ya Allah!...

Çivi çıktı. Çıkmasıyla beraber Sevim arka üstü yere yuvarlandı... Fikret de, Sevim'in kucağına...

Kahkahalarla gülyüyorlardı halle-rine. Sevim yerden kalktı, üstünü, başını silkeledikten sonra, Fikret'in pantolonunu silkelemeye başladı.

— Aman Sevim, iyi silkele, me-ret İngiliz kumaşdır, lekeye gel-mez!...

Bu espriye, yine kahkahalarla güldüler. Ayhan da gelmişti o ara. Güneşin tam başına oturduğu için ablası ikaz etti:

— Gölgeye geç Ayhan, sonra hasta olursun.

— Üşüyorum abla, çok üşüyo-rum...

Fikret, Sevim'in kolunu yakaladı:

— Haydi kızım, sen benim başım-da durduğün müddetçe akşama ka-dar bir direğin bile çivisinin hakkın-dan gelemem, dedi.

— O da nedenmiş?

— Sana bakmaktan çivilere baka-mıyorum ki!...

— Bakma...

— Kör müyüm kız ben?

— Öyleyse ben de nah şuradan seyredirim.

Sevim'in geçtiği köşede, Ayhan gelerek ablasının kucağına oturdu. Kucağına oturan çocuğun tır tır tit-rediğini görünce, sordu:

— N'oluyorsun lan, niye titriyor-sun öyle?

— Üşüyorum abla...

— Sarıl banal...

Fikret, dördüncü direğin çivileri-ni temizliyordu. Beş tane çivi kal-mıştı ama, beşi de inatçı çiviler-dendi. Bir eliyle çiviye tuttu, öteki eliyle çivinin başına vurdu. Bu kez çivi öbür yana eğildi. Doğrultmak için keseri salladığında, parmağına indirdi...

— Uff Allah, dedi. Sonra Sevim'e seslendi: «Sevim!...»

— Ne yaptın Fikret?

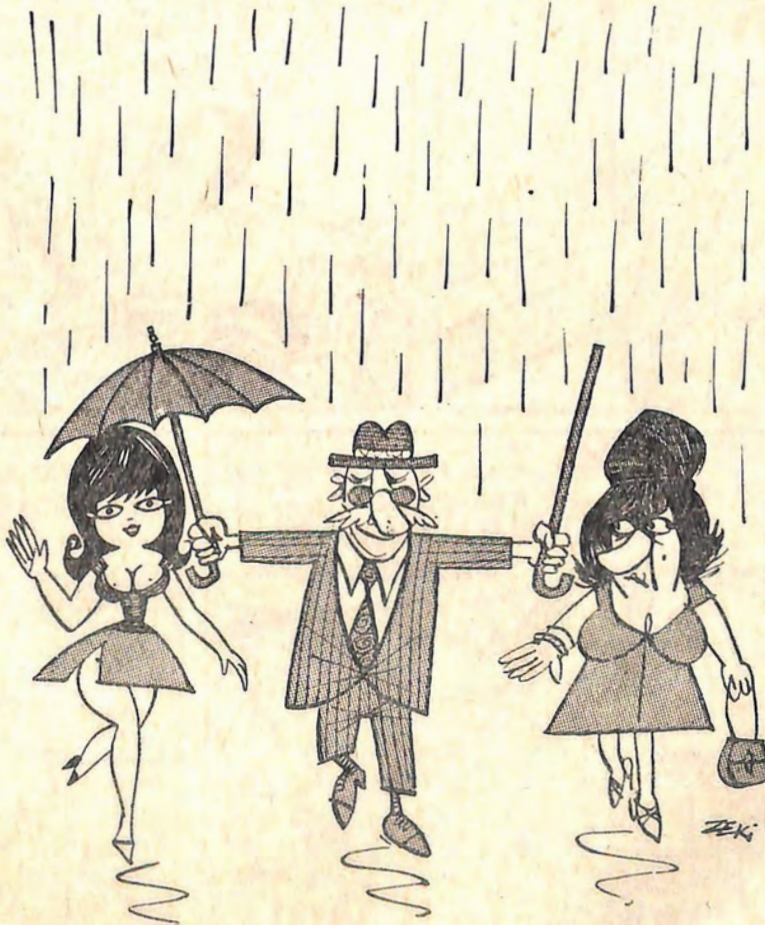
Oluk gibi kan akıyordu parmağın-dan.

— Namussuz keser!...

Huriye de çıkmıştı içerden. Biraz da telâşlı:

— Durun bakalım, bu daha birin-ci. Evi bitirene kadar üüü!... dedi.

Sevim koşup bir avuç kül getir-di. Kanayan yere külü bastılar. Kül bir anda, kıpkırmızı çamura kesti. Ucundan kan damlaları akıyordu. Bir avuç kül daha bastılar. Sonra eski bir bez parçasıyla sımsıkı sar-dılar.

Yazısız

Milletler Gülüyor

Traşçı

Piyenin en hararetili yeri idi. Victor Boucher karşısındaki Pauline Carton'a onu ne kadar sevdiğini anlatıyordu. Birdenbire rol icabı takma olan bıyıkları yerinden kopar gibi oldu. Bunu hisseden aktör hemen sözünü kesti:

— Şey... dedi. Beni çağırıyorlar, bir dakika!

Ne yazık ki aktöre kulistekiler de yardım edemediler. Sahne daha fazla boş kalamazdı. Victor Boucher piyese bıyıksız girdi. Pauline oyunu aksatmamak için sordu:

— Kimmiş?

— Hiç canım, traşçının biri!

***

At

Bir Fransız, Teksas'ın meşhur çiftliklerinden birini geziyordu. Çiftçi onu büyük emekler sarfederek yetiştirdiği atlarının yanına götürdü. Yamaklardan biri ahurdan bir at getiriyordu, Fransız buna binmek istedi. Ve daha ikiye kadar saymadan kendini yerde buldu.

— Atlarımızın bu kadar azgın olduğunu bilmiyordum! dedi çiftlik sahibine, üstünü başını silkerken.

— Hiçbiri değildir mösyö! Sadece bunu sabahdan beri hıçkırık tuttu da...

— Şimdi aklıma geldi... Çocuğu trende unuttuk!

Tuvalet

İki centilmen balodan dönerlerken, dedikodusunu da yapmağa başlamışlardı bile...

— Çok güzel bir akşamdı değil mi dostum? Ev sahipleri çok kibar. Her şey iyi düşünülmüştü. Kadınlar zarif!.. Ya tuvaletlere ne dersin?

— Evet! Bilmiyorum, hiç gitmedim!

Rus - Fransız yaklaşması karşısında:

Kara düşünce!

Rol

Küçük Claude gazeteye göz gezdiriyordu. Bir aralık başını kaldırdı, annesine:

— Tiyatrodan figüran arıyorlarmış, dedi. Ne demek figüran?

— Sahneye çıkıp da, ağzını açıp tek lâf etmeyen kimsedir!

— Tam babama göreymiş!

***

Yavaş

Fransa'nın oldukça tanınmış bir kitap yayınevinin Paris'teki merkez binasında şöyle bir yazı vardı:

«Yazınız reddedilse bile kapıları yavaş yapmanız rica olunur!»

***

Bebek

Yeni evliyediler ve birkaç aylık bebekleri de vardı. Her çocuk gibi o da bol bol ağlıyordu. Bilhassa geceleri... Bu da komşularını fazlasıyla rahatsız ediyordu.

Bir gece bebek gene akşam konserine başlamıştı. Ama susmak bilmiyordu. Onun gürültüsünü bastırmak, biraz da oyalamak için annesi ninni söylemeğe başladı.

Ertesi sabah genç kadın, apartman kiracılarından bir erkeğe merdivende rastladı. Adam:

— Madam! dedi. Benim ve bütün kiracıların adına rica ediyorum: Çocuğunuzu bırakın ağlasın!

Karın ağrısı

Onesime şikâyetini doktora anlatıyordu:

— Bazan mideme bıçak gibi bir ağrı saplanıyor, bir müddet devam ettikten sonra geçiyor. Sonra tekrar başlıyor...

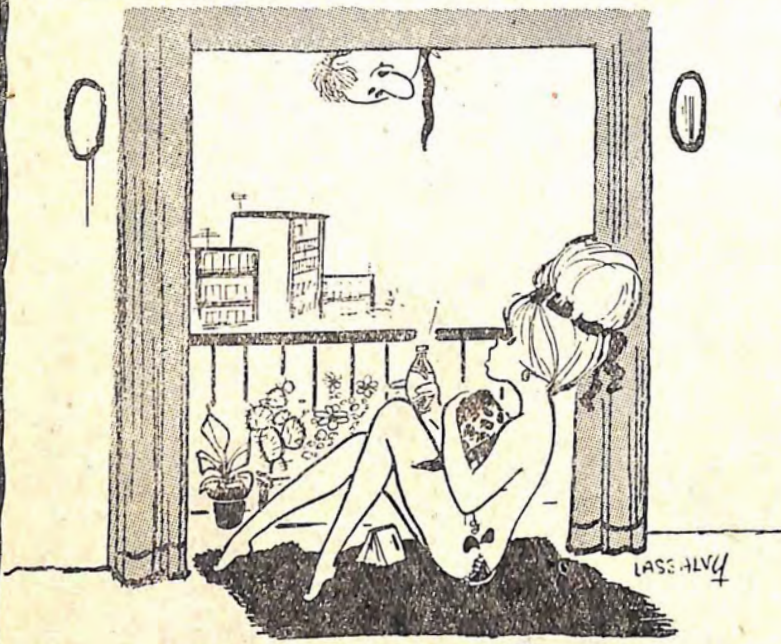
Doktor saçsız kafasını kaşıdı, bir kaç kitap karıştırdıktan sonra:

— Bu yazdığım reçeteyi eczanede hazırlayacaklar ve siz de ağrılar başlamadan yarım saat önce ikiye tane yutacaksınız!

— Şey.. Siz de kadın mısınız?..

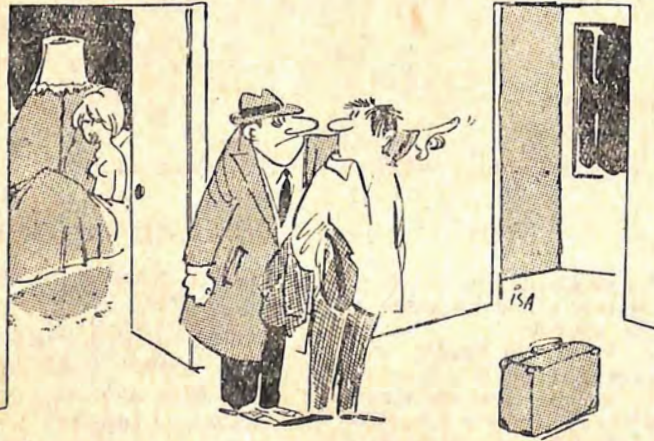
Dünya Karikatürleri

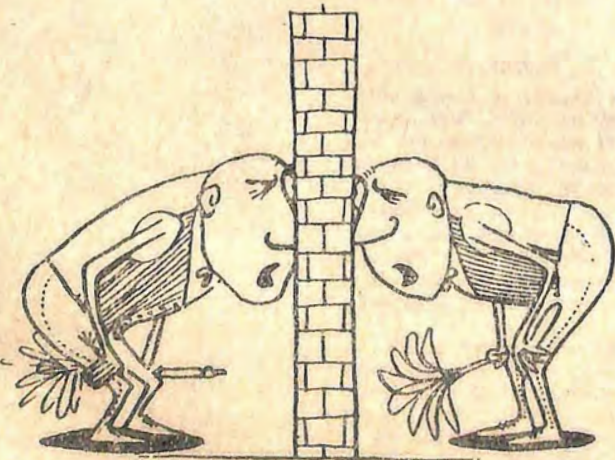
-KOCANIZ EVDE Mİ?
-EVET.. ÇAĞIRAYIM MI?

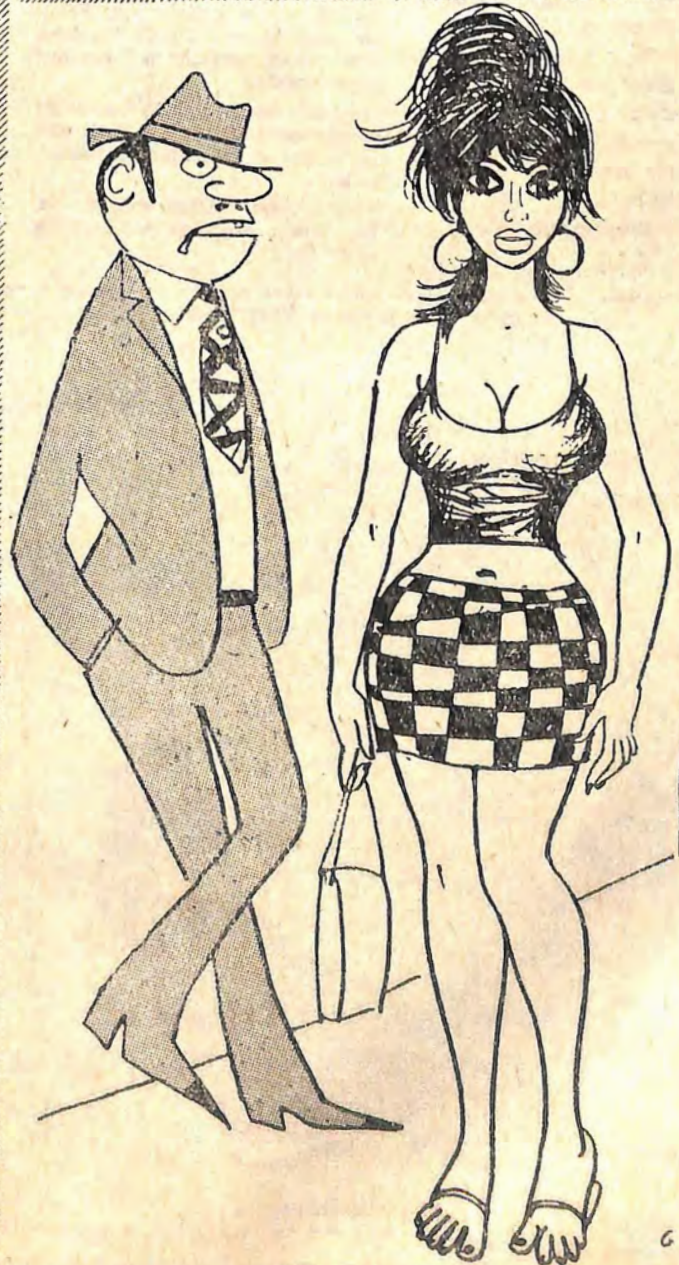
-YEMEĞİ YAKTIM..
-SENİN YAKMADIĞIN NE VAR Kİ?..

-HİÇ OLMAZSA BEŞ LİRA VER DE
BİR TAKSİYE BİNEYİM!

YAZISIZ

-ÇIKAR SU ETEĞİ DE BİR
ŞATRANÇ OYNAYALIM!

YILIN ÜÇÜNCÜ ÇEKİLİŞİNDE

40

apartman dairesi

ve ayrıca

1,5 MİLYON lira

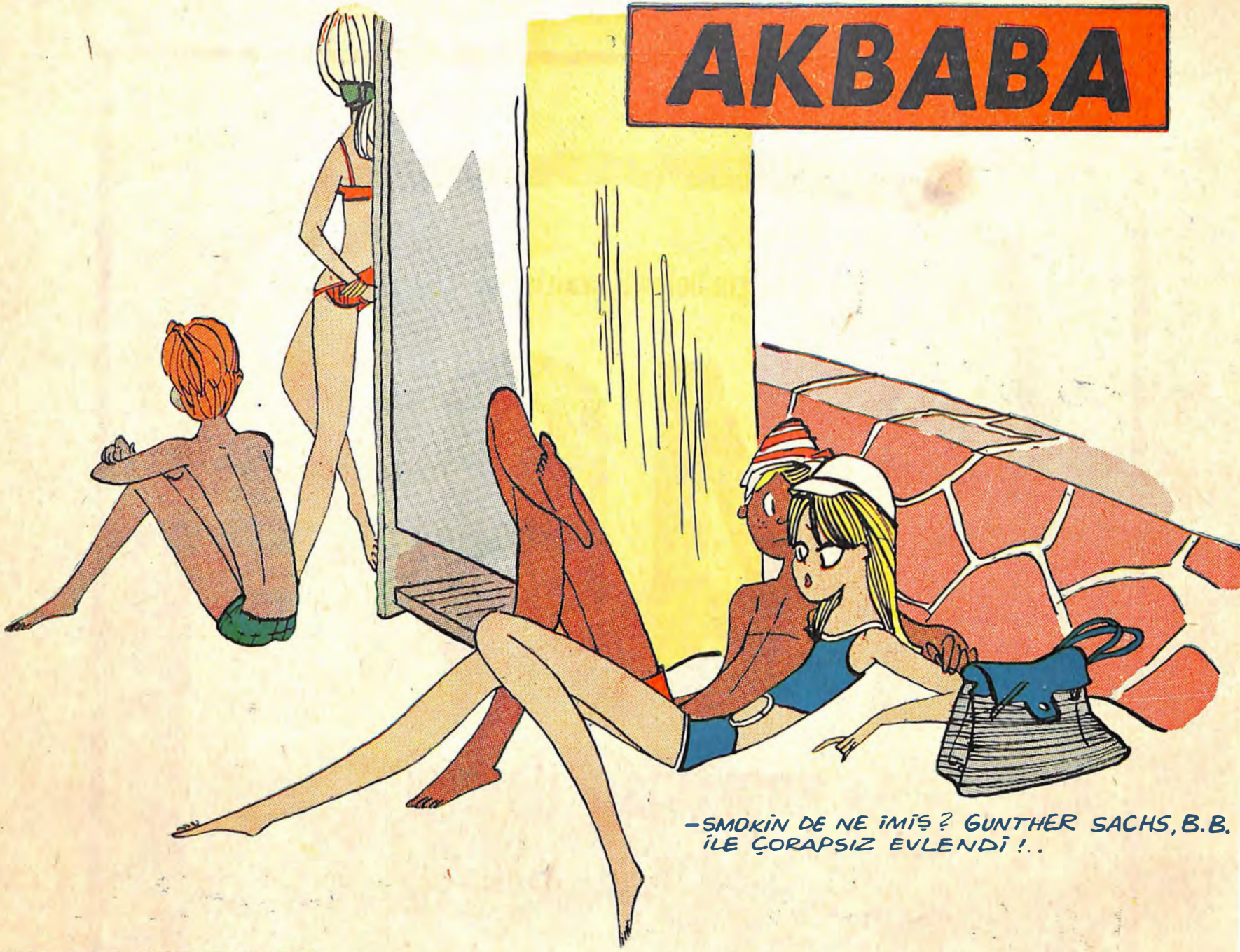
tutarında

çeşitli para ikramiyeleri

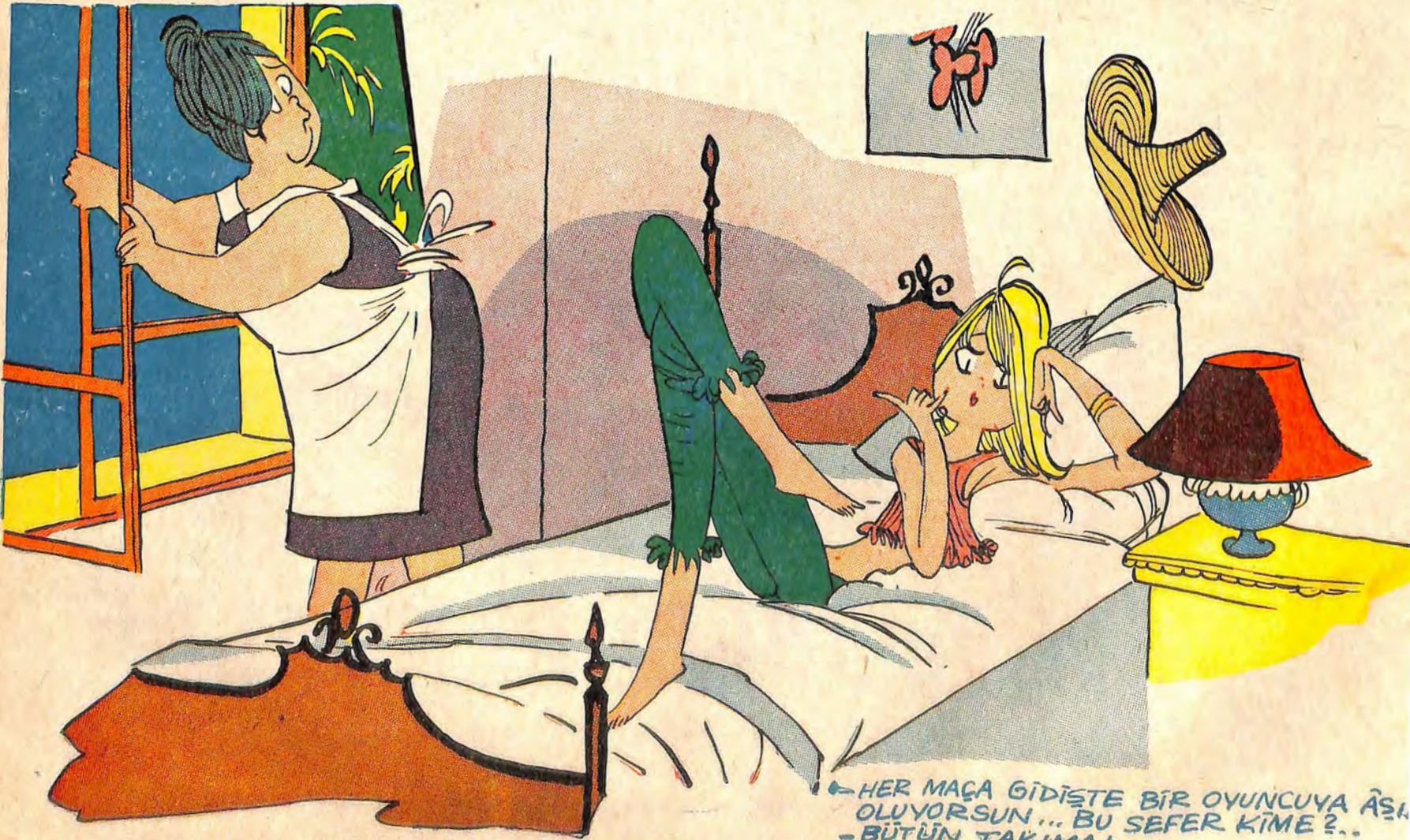
YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

AKBABA

-SMOKİN DE NE İMİŞ? GUNTHER SACHS, B.B.
İLE ÇORAPSIZ EVLENDİ !..

-HER MAÇA GİDİSTE BİR OYUNCUYA ÂŞI
OLUYORSUN... BU SEFER KİME?...
-BÜTÜN TAKIMA!